వలచి వచ్చిన వనిత

వసుంధర

"వాడికి మూడింది"— అన్నాడు శ్రీధరబాబు.

శ్రీధరబాబు ఉద్దేశ్యంలో వాడు అంటే పుల్లారావని నాకు అర్థమయింది.

శ్రీధరబాబుని మాకాలేజీలో మొనగాళ్ళకు మొనగాడని చాలామంది చాటుగాను, కొంతమంది ఎదురుగానూ కూడా అనుకుంటూ, అంటు ఉంటాడు. రౌడీ అన్నపేరు కూడా ఆతనికి లేకపోలేదు.

అతను క్లాసులో బాగా అల్లరిచేస్తాడు. మేష్టర్లని ఏడిపిస్తాడు. ఆడపిల్లల వెంటబడడమూ, వాళ్ళు వినేలా అసభ్యపదాలు మాట్లాడడమూ అతని హాబీ. ఆడపిల్లలకు

శ్రీధరబాబు అంటే సింహస్వప్నం అనవచ్చు.

నేను బుద్ధిమంతుడిగా పేరు పడ్డానని చెప్పడంకంటె— కాలేజీలో ఒక అనామకుడినని చెప్పుకుంటే బాగుంటుంది. నన్నుగురించి— ఆఖరికి శ్రీధరబాబు రూమ్‌మేటుగా నైనా కూడా ఎంతోమంది ఎరుగరు. అందుకు కారణాలు లేక పోలేదు. నేను రూమ్ వదిలాక సాధారణంగా అతన్ని తప్పించుకుని తిరగడమే జరుగుతుంటుంది. అనవసరపు టనుమానాలకు లోనుకాగలనన్న భయంతో క్లాసులో అతని ప్రక్కన కూర్చోను నేను. ఆడపిల్లల వెంటబడడం ఊహలో నాకు ఆనందకరంగానే అనిపించే విషయం నిజమే అయినా —ఆపద్ధతి వల్ల వచ్చే చెడ్డ పేరుకు నేను సిద్ధపడని కారణంగా శ్రీధర బాబుతో బయట షికార్లు అట్టే చేసేవాడినికాదు.

అసలు నేనూ, శ్రీధరబాబు హాస్టల్ రూమ్ మేట్స్‌గా ఆరునెలలు గడపగలడం నన్ను తెలిసిన కొంతమంది స్నేహితులకు చాలా ఆశ్చర్యంగా ఉండేది. అయితే ఒక్కమాట మాత్రం నిజం. నేనూ, శ్రీధరబాబు నిజంగా స్నేహితులం. ఒకళ్ళ పద్ధతి ఒకరికి నచ్చనట్లు కనపడినా చాలా విషయాల్లో మాఅభిప్రాయాలు ఒకటే! రూమ్‌లో ఉన్నప్పుడు మేమిద్దరమూ గంటలతరబడి మాట్లాడుకుంటూండే వాళ్ళం. నా పరిజ్ఞానాన్ని అతను మెచ్చుకుంటూండేవాడు. అతని నిర్భయత్వానికి నేను ఆశ్చర్యాన్ని వ్యక్త పరుస్తూఉండేవాడిని.

ఒకరోజు మాటల ప్రసక్తిలో అతను—'' నీతో. మాట్లాడం కోసం కాకపోతే అసలు నేను రూముకి రావలసిన అవసరమే కనపడదు పంతులూ!,, అన్నాడు. అది నాకు కాంప్లిమెంటు.

నాపేరు పంతులు కాదు. కానీ శ్రీధరబాబు రూమ్‌మేటుగా

వచ్చిన క్రొత్తలో నన్నలా పిలువడం మొదలు పెట్టాడు. నన్నేడిపించాలన్నది బహుశా అతని అభిమతం అయుండవచ్చు. కానీ నేను ఆపిలుపుకు పలకడం మాత్రమేకాక— "నీపలక రింపులో ఎంతో సాన్నిహిత్యం కనబడుతోంది— బావా!„ అన్నాను. శ్రీధరబాబు ముఖం అప్పుడు అంత బాగాలేదు. అతను నాకేసి అదోకలా చూసి— "బావా అంటున్నావు— నీకు ఇంతకీ చెల్లెళ్ళున్నారా పంతులూ— „ అన్నాడు.

నేను చలించకుండా— బావా అని పిలవడానికి 'నాకే చెల్లెళ్ళుండాలా— నీకుంటేసరిపోదూ?„ అన్నాను.

భయంకరమైన ముఖం అనే పదానికి అర్థం ఆక్షణంలో నాకు తెలిసింది. శ్రీధరబాబు ఒకసారి కుడిచేతి పిడికిలితో ఎడమ అరచేతిలో ఫట్టిగా కొట్టుకుని— "నేను నిన్ను నిజంగానే ప్రేమతోనే పంతులూ అనిపిలిచాను. కానీ నువ్వు మాత్రం ఉద్దేశ్యం ఏమైనా— బావా అని మాత్రం నన్ను పిలవద్దు. బహుశా నాపదిహేనవ సంవత్సరంలో అనుకుంటాను— నేను హంతకుడు కావలసిన సంఘటన ఒకటి కొద్దిలో తప్పిపోయింది. కారణం తెలుసా''? అని ప్రశ్నార్థకంగా నావైపు చూశాడు.

నిజం చెప్పొద్దూ, నాకాక్షణంలో అతని ముఖం చూస్తుంటే భయమేచేసింది. నేను మరి మాట్లాడలేదు.

శ్రీధరబాబు కూడా ఒకటి రెండు నిముషాలపాటు మౌనంగా ఉండి ఆతర్వాత చెప్పడం ప్రారంభించాడు— "నాకు ఒక్కగా నొక్కచెల్లెలు. పేరు పార్వతి. ఆరుగురు మగపిల్లలతర్వాత లేక లేక మాఇంట్లో పుట్టినపిల్ల పార్వతి. మగపిల్లల్లో నేనే ఆఖరివాడిని కావడంచేతనూ, పార్వతికీ నాకు ఏణ్ణర్థం మాత్రమే తేడా ఉండడంవల్లనూ— మాఇద్దరి

అను బంధం ఇంతా అంతాఅని చెప్పలేను. చిన్నప్పట్నించీ ఇద్దరూ ఒకే ప్రాణంగా పెరిగాం''—శ్రీధరబాబు ఆగాడు

నేను కుతూహలంగా వింటున్నాను భయం కూడా కాస్త తగ్గింది.

అతను మళ్ళీ మొదలు పెట్టాడు— ''నాకప్పుడు పది హేను సంవత్సరాలు. ఫోర్త్‌ఫారం చదువుతూండేవాడిని. అదే స్కూల్లో పార్వతి సెకండ్‌ఫారం చదువుతోంది. నాకప్పుడూ కాస్త పెద్దపరిచయాలే. చాలా మంది స్కూల్‌ఫైనల్ చదువు తున్న కుర్రాళ్ళతో నాకు పరిచయముండేది. అందులో సుదర్శనం అనే అతనితో నేను చాలా తరచుగా తిరుగుతూండే వాడిని. సుదర్శనం గతమూడు నాలుగు సంవత్సరాలుగా అదే స్కూల్ విద్యార్థి నాయకుడిగా ఉంటూ వస్తున్నాడు. ఒకో తరగతి ఒకసంవత్సరం కంటె ఎక్కువ సార్లు చదవుతూ వచ్చినకారణంగా అప్పటికి అతని వయసు ఇరవైకి పైనే ఉంటుంది. ఆకారణంగా అతను క్లాసులోని వయసు సొగసులను మగదృష్టితో చూచివర్ణించగల సమర్థత అప్పటికే సంపా దించాడు. అతని వర్ణనలు విని ఆనందించడం కోసమే నేనతనితో ఎక్కువగా తిరుగుతూండేవాడిని—'' అని ఒకసారి నాకేసి చూసి ''వింటున్నావా''? అడిగాడు శ్రీధరబాబు.

''ఊఁ''అన్నాను నేను

శ్రీధరబాబు చెప్పడం కొనసాగించాడు—'' సుదర్శన మంటే స్కూల్లో ఆడపిల్లలు హడిలి చచ్చేవారు. అతనితో పాటు నేను కూడా ఎన్నోపర్యాయాలు ఆడపిల్లల వెనక పడి నోటిదురద తీరేలా బూతులు మాట్లాడి సంతోషించేవాడిని. ఒకసారి సుదర్శనం నాకు ముందు చూపుగురించి చిన్నలెక్చరు దంచాడు—'' వయసులో ఉన్న ఆడపిల్లలకు తమవెంట

మగవాళ్ళు పడతారని గర్వంగా ఉంటుందట. అందుకని సుమారు పన్నెండు పదమూడు సంవత్సరాల వయసుపిల్లలను మచ్చిక చేసుకుంటే— వాళ్ళు అప్పటికి అమాయకంగా చెప్పిన మాట వినడమేగాక రెండుమూడేళ్ళ తర్వాత అన్నింటికీ పనికొస్తారు. అందువల్ల ఒక అందమైన ఆవయసు పిల్లని ఇప్పట్నించీ పటుకోవడాన్ని ముందుచూపు అంటారని అతను నాకు చెప్పాడు. అంతవరకు బాగానే ఉంది. కానీ''—...

శ్రీధరబాబుముఖం మళ్ళీ కోపంగా మారింది. ఉద్రేకంవల్ల కాబోలు అతని చేతిపిడికిలి బిగుసుకుంది. తడబడతూ అతను''— ''అరోగ్, అఫూల్, అఇడియట్, ఆరాస్కెల్ ఆస్కౌండ్రల్— సుదర్శనంగాడు ఉదాహరణగా నాకు నా చెల్లెలిని చూపించి''—మన ముందు చూపుకీ అమ్మాయెలా గుంటుందంటావు!'' అడిగాడు. నేను షాక్ తిన్నాను. అక్షణంలో చటుక్కున పార్వతి నాచెల్లలని వాడికి చెప్పాలని కూడా తట్టలేదు.

నేను గట్టిగా సుదర్శనం చేయి నొక్కి—వెనక్కులాగాను. ''నాతోరా! '' అన్నాను. మా స్కూల్ వెనకాల ఒక పెద్ద తోట ఉంది. అందులోకి వాడిని తీసుకువెళ్ళి—హటాత్తుగా అక్కడ వాడిని గట్టిగా ఒక్కతోపు తోశాను. సుదర్శనం క్రింద పడ్డాడు. నేను ఎగిరి వాడిపొట్టమీద కూర్చుని గొంతు నులవు సాగాను. సుదర్శనం అసహాయుడై తన్నుకుంటున్నాడు. తన చేతులతో నన్ను తొయ్యడానికి విఫలప్రయత్నాలు చేస్తున్నాడు. నా చేతులు అతడి గొంతుకు గట్టిగా బిగుసుకుంటున్నాయి. ఆ సమయంలో ఎవరో నన్నువెనక్కులాగేరు. సుదర్శనం మాత్రం కదల్లేదు. నన్ను లాగినదెవరా అని వెనక్కుతిరిగాను. మాలెక్కల మేస్టారు. ఆయన నాచెంప చెళ్ళుమనిపించాడు....

శ్రీదర్‌బాబు మళ్ళీ ఒక్కక్షణం ఆగి చెప్పసాగాడు.--" పృహతప్పినా సుదర్శనం చావలేదు. నేను హంతకుణ్ణి కాలేదు. కానీ—సుదర్శనమంతటివాడిని దెబ్బతివిపించిన మొనగాడిగా స్కూల్లో నాకు పేరువచ్చింది. నాకూ సుదర్శనానికి శత్రుత్వం ఏర్పడలేదు. మేమిద్దరం ఇంకా మిత్రులయ్యాం. ఒకరి చెల్లెలి జోలికి మరొకరు పోరాదనీ—పార్వతి నా చెల్లెలని తెలియక పొర బాటు చేసినందుకు క్షమించవలసిందనీ—సుదర్శనం నన్ను కోరాడు—"

శ్రీధర్ బాబు చెప్పినదివింటూ నేను ఆలోచిస్తున్నాను. ఇతగాడికి పరాయి అడదంటే ఏ మాత్రం గౌరవంలేదు. తను అందరి అడపిల్లల వెనుక పడలేడు. కానీ—తన చెల్లెలిని ఎవ్వ రేమన్నా సహించలేడు. ఏమిటీ విచిత్ర మనస్తత్వం?...నిజం చెప్పాలంటే ఒక్క శ్రీధర్ బాబుకే కాదు—ఇటువంటి మనస్త త్వం ఎంతో కొంత ప్రతి మగవాడిలోనూ కూడా ఉన్నదేమో నని నన్ను నేను ఆత్మవిమర్శ చేసుకోవాలనిపించింది.

"వింటున్నావా—నా చెల్లెలని తెలియక సుదర్శనం పొర బాటు చేసినప్పుడే నేను క్షమించలేకపోయాను. అటువంటప్పుడు తెలిసి ఎవరైనా పొల్లుమాటంటే..." శ్రీధర్ బాబు వాక్యం పూర్తిచేయకుండా నాకేసి చూసాడు. అతని చూపుల్లో ఆ తర్వాత వాక్యం కనిపించింది.

నేనుకాస్త నెమ్మదిగా అన్నాను—"చవంటే నాకు భయం లేదు. అలాగని కోరి చావుని అహ్వానించను. కానీ ఒక్క సందేహం ప్రతి అడది నీ చెల్లెలిలాంటిదేనని ఎందుకు భావించవు?"

శ్రీధర్ బాబు సినిమా విలన్లా వికటాట్టహాసంచేసి—" చాలా చచ్చు ప్రశ్నినీది. మగాడికి అడదాన్నిచూస్తే వెర్రెత్తు తుంది. మీసమున్న మగవాడిగా నాకు తోచినట్లు ప్రవర్తిస్తాను.

భావుంటే ఎవడినైనా అడ్డుకోమను. ప్రతి ఆడదానికీ నాకు లాంటి అన్నదొరకడు. అందుకు శిక్ష వాళ్ళనుభవించవలసిందే—" అన్నాడు.

ఆ నాటినుంచి శ్రీధర్‌బాబు నేను మళ్ళీ ఎన్నడూ వాగ్యుద్ధం చేయలేదు. అతను నన్ను పంతులూ అని మరి పిలవ నందువల్ల నేనతన్ని బావా అనవలసిన అవసరంకూడా రాలేదు. మా స్నేహం క్రమక్రమంగా పెరుగుతూ వచ్చినా శ్రీధర్‌బాబుకు మూర్ఖత్వముందనీ, అతను కాస్త ప్రమాదకరమైన వ్యక్తి అనీ అన్నవిషయం మాత్రం నేను విస్మరించలేదు...

జరిగిన విషయం ఈ రోజు మధ్యాహ్నం నా చెవిన పడింది. నిన్న సాయంత్రం ప్రఫుల్ల అనే అమ్మాయిని శ్రీధర్ బాబు చేయిపట్టుకుని లాగి కన్నుకొట్టాడట. ఫుల్లారావు ప్రఫుల్లకు అన్న. అతను తన మిత్రబృందం సమక్షంలో శ్రీధర బాబు చెల్లెలికి తనద్వారా నడిరోడ్డుపై—అలనాడు ద్రౌపదికి జరగబోయి ఆగిపోయిన అవమానం—ఆగకుండా జరగబోతోందనీ—అందుకోసం తను బయల్దేరి శ్రీధర బాబు ఊరికి వెళ్ళబోతున్నాననీ ప్రకటన చేశాడు. ఆ ప్రకటన రాకెట్ కంటె వేగంగా పయనించి శ్రీధర బాబుని చేరుకుంది.

ఆ రాత్రి గదిలో నావంక చూసి—"వాడికి మూడింది.!" అని శ్రీధర బాబు అన్నప్పుడు వాడంటే ఫుల్లరావని నాకు అర్థమైంది. పైకి అనకపోయినా—"శ్రీధర బాబు—నీ ప్రవర్తన మూలంగా నీచెల్లెల్ని నలుగురి నోళ్ళలోనూ పారవేస్తున్నావు.— అనుకున్నాను నాలో నేనే.

ఆ మర్నాడు చావు తప్పి కన్ను లొట్టపోయిన దశలో బైట పడ్డాడు ఫుల్లరావు. శ్రీధర బాబు చాలా తెలివిగా వ్యవహరించి మరీ పగతీర్చుకున్నాడు. కొట్టినదెవరో సాక్ష్యం దొరక

కుండా పుల్లరావును ఒంటరిగా పట్టాడు. పోలీసు పద్ధతిలో వళ్ళంతా కుళ్ళబొడచి వదిలిపెట్టాడు. ఏమన్నా గొడవ చేసినా మరోసారి తన చెల్లెలి ప్రసక్తి తీసుకువచ్చినా—ప్రాణాలు దక్కవని హెచ్చరించాడు.

2

చాలా కాలం తర్వాత శ్రీధర బాబుని మళ్ళీ చూశాను. అనుకుకోండా అతను కళ్ళబడగానే ఈ పాత జ్ఞాపకాలన్నీ మెదడులో కదిలాయి

నా ఉద్యోగానికి సంబంధించిన ఒక పనిమీద నేనా ఊరు వెళ్ళడం సంభవించింది. రైల్వేస్టేషన్‌లోనే అనుకోకుండా శ్రీధర బాబు నాకు తటస్థపడ్డాడు. నన్ను చూస్తూనే గుర్తుపట్టి —"అరే! నువ్వా—"అన్నాడు నమ్మలేనట్లుగా

"అవును. నేనే—"అన్నాను నేనూ అనుకోకుండా మా కలయిక జరగడానికి ఆశ్చర్యపడుతూ,

ఇద్దరం ఒక నిముషం పిచ్చాపాటి మాట్లాడుకున్నాం. అతను ఒక కంపెనీలో సేల్స్ రిప్రజెంటేటివ్‌గా పనిచేస్తున్నాడు. ఒక ఊరంటూ స్థిరంలేదు. ఎప్పుడు ఏ క్షణంలో ఎక్కడికి వెళ్ళవలసి ఉంటుందో తెలియని ఉద్యోగమది. తన మనస్తత్వానికి సరిపడ్డ ఉద్యోగమని ఆతనన్నాడు. గతవారం రోజులుగా ఈ ఊళ్ళో ఉంటున్నాడట. ఏదో మేగజైను ఎక్కడా దొరక్క స్టేషన్లో దొరుకుతుందేమోనని చూడ్డానికి వచ్చి నాకు తటస్థపడ్డాడు. నాకు ఆ ఊళ్ళో రెండు మూడు వారాలపాటుండే పని ఉన్నదని విన్నాక అతను నేను మరెక్కడికి వెళ్ళడానికి వీలులేదనీ తన గదికి వచ్చి అక్కడే ఉండాలనీ పట్టుపట్టాడు.

నేను అతని గదికి వెళ్ళాను. అక్కడ కాస్సేపు .ఇద్దరం

పాతజ్ఞాపకాలు వేసుకున్నాం. అప్పుడు నాకు అతని చెల్లెలు పార్వతి గుర్తుకొచ్చి—అమె ఇప్పుడు ఎక్కడ ఉంటున్నదీ అడగా లనిపించి నోటిచివరిదాకా ప్రశ్నలాగా తమాయించుకుని మానేశాను.

"అప్పటికీ ఇప్పటికీ నా జీవితంలో చెప్పుకోతగ్గ మార్పేమీ లేదోయ్, స్తోత్రం భోజనం—మఠం నిద్ర! ఒక టైముకి ఆఫీసుకు వెళ్ళాలనిలేదు. ఈ రోజు సెలవు అని చెప్పకుందుకా లేదు—నా ఉద్యోగం ఫలానా ఊళ్ళో అనుకుందుకు లేదు నా అలవాట్లు మారలేదు. పద్ధతులు మారలేదు—"అన్నాడతను.

"అదృష్టవంతుడివి! నువ్వు కోరుకునే పద్ధతి జీవితం నీకు లభించింది. నాది మామూలు రొటీన్ జీవితమే అనుకో! ఏథ్రిల్సూ లేవు" ఈ మాటలన్నప్పుడు సుమారు ఒక రోజు వ్యవధిలో నేనూహించని థ్రిల్స్ నా జీవితంలో ఎదురు కానున్నవన్న సంగతి నిజంగా నాకు తెలియదు.

ఆ రోజుకు విశ్రాంతి తీసుకున్నాను. శ్రీధరబాబు తన కాలమంతా ఆరోజు నాతోనే గడిపాడు. ఉద్దరం హోటల్‌లో భోజనం చేశాం. ఓ చెత్త సినిమా చూశాం. అన్నింటికీ శ్రీధరబాబే డబ్బుపెట్టాడు.

ఆ రాత్రి ఏవేవో కబుర్లు చెప్పుకుంటూ చాలాసేపు కాలం గడిపి కాస్త ఆలశ్యంగానే నిద్రకు పడ్డాం.

మర్నాడు లేవడానికి బద్ధకం అనిపించింది. కానీ నేను నా ఆఫీసు వ్యవహారం నిమిత్తం బయటకు వెళ్ళవలసి ఉన్నది. అందువల్ల పదయ్యే సరికి తెమిలి ఇంట్లోంచి బయట పడ్డాను. శ్రీధరబాబు నాకు తన రూము డూప్లికేట్ తాళం ఇచ్చి తను మళ్ళీ నిద్రకుపడ్డాడు.

నా పనులు తెమిలి రూమ్‌కి వచ్చేసరికి సాయంత్రం

మూడున్నర గంటలైంది. నేను వెళ్ళే సరికి గది తాళం వేసే ఉంది. నేను తాళం తీసి గదిలో అడుగు పెట్టాను తలుపులు వేసుకుని నెమ్మదిగా బట్టలు మార్చుకో బోతూండగా ఎవరో తలుపు తట్టిన చప్పుడైంది.

తలుపు తీశాను. పోస్ట్‌మన్ ఒక టెలిగ్రామ్ నా చేతి కందించి నా చేత సంతకం పెట్టించుకొని వెళ్ళి పోయాడు. టెలిగ్రామ్ శ్రీధరబాబుకి. ఏం కొంప మునిగే విశేషమోనని విప్పిచదివాను. "మీట్ సిస్టర్ సెవెన్‌టీన్త హైదరాబాద్ ఎక్స్‌ప్రెస్" అని ఉంది అందులో.

ఆ ప్రయత్నంగా నేనొకసారి నావాచీ చూసుకున్నాను. పదహారవ తేదీ చూపిస్తోంది. మళ్ళీ తలుపులు వేసి—శ్రీధరబాబు చెల్లెలు రేపు ఇక్కడకు రాబోతోందన్న మాట—అనుకున్నాను

నిజంచెప్పొద్దూ నాకు అతని చెల్లెల్ని చూడాలన్న కాంక్ష చాలా కాలంగా ఉంది. శ్రీధరబాబుకి ఒక సంవత్సరం పాటు రూమ్ మేటుగా ఉన్నప్పటికీ నాకు అతను కనీసం తన చెల్లెలి ఫోటో అయినా చూపలేదు. చూపవలసిన అవసర ముందని కాదు కానీ—ఎన్నో పర్యాయాలు మా ఇద్దరి మధ్యా ఆమె ప్రసక్తి రావడం కారణంగా నాలో ఆమెను చూడాలన్న కుతూహలం నానాటికీ బలపడి శ్రీధరబాబు కనీసం ఆమె ఫోటో అయినా నాకు చూపలే దేలని బాధపడుతూ ఉండేవాడిని. ఏమయితేనేం ఇన్నాళ్ళకు నాకోరిక నెరవేరబోతోంది.

టెలిగ్రామ్ టేబుల్ మీద పెడదామని వెళ్ళి ఉలిక్కి పడ్డాను. టేబుల్ మీద శ్రీధరబాబు రాసిన ఉత్తర మొకటి కనపడింది. అది అతను నన్నుద్దేశించి రాసినది.

అనుకోకుండా అతను ప్రయాణం కట్టవలసి వచ్చిందట. తను తప్పక రెండు మూడు రోజుల్లో వెనక్కి రాగలనని అంత వరకూ నేను తన గదిలోనే ఉండవలసిందనీ అతనురాశాడు.

చాలా తమాషా అయిన సందర్భం ఏర్పడినట్లు నాకు తోచింది. తీవ్రంగా ఆలోచనలో పడ్డాను.

శ్రీధరబాబు ఉంటున్న వాటా మొత్తం రెండు పెద్ద గదులు ఒక చిన్న వంటిల్లు. ఎవరైనా ఒక రిద్దరు అతిథులుగా వస్తే ఆదరించడానికి సరిపడ్డ నివాసమే అతనిది. అయితే అతను లేని సందర్భంలో అతని చెల్లెలు వస్తే మేమిద్దరం అదే వాటాలో ఉండడం కష్టమే మరి.

ఇంతకీ ఆమెను స్టేషన్‌కి వెళ్ళి రిసీవ్ చేసుకునేదెలా? ఆమెను నేనెన్నడూ చూసి ఉండలేదు. ఆమె తనకు తానుగా సరాసరి గదికి రాగలదో లేదో తెలియదు. ఈ పరిస్థితుల్లో నేనేం చేయాల్సి ఉంటుంది?

ఏంచేయ దల్చుకున్నా బాగా ఆలోచించాకనే ఒక నిర్ణయానికి రావలసిఉంటుంది. ఎందుకంటే ఇది శ్రీధరబాబు చెల్లెలితో వ్యవహారం!

నేను మళ్ళీ చొక్కా వేసుకొని టెలిగ్రామ్ చేత్తో పట్టుకుని తలుపులు తీసుకుని గది బయటకు వచ్చాను. వెదక బోయిన తీగెకాలికి తగిలి నట్లుగా నిన్ననే నాకు పరిచయమైన ఇంటాయన కనపడ్డాడు. నన్నూ నా చేతిలోని టెలిగ్రామ్‌నూ చూస్తూ ఆయన గాబరాగా—"ఏమిటీ మళ్ళీ మరో టెలిగ్రామా?" అన్నాడు. ఆయన మాట వినగానే నాకూ గాబరా కలిగింది. శ్రీధరబాబుకి గాని కొంప తీసి ఇంకో టెలిగ్రామ్ వచ్చి ఉండలేదుకదా—అని కంగారు

సద్దాను.

ఇంటాయన నా చేతులోంచి లాక్కొన్న విధంగా టెలి గ్రామ్‌తీసుకుని చదివి తేలిగ్గా నిట్టూర్చి–"హమ్మయ్య–" అనిఒక్కనిముషం ఆగి–"పొద్దున్నే నాకు ఓ టెలిగ్రామ్ వచ్చింది–మా ఆవిడకు సుఖప్రసవమై కొడుకును కన్నదని. అంత మంచి వార్త వచ్చిన తర్వాత మరో టెలిగ్రామ్ వెంటనే వచ్చిందంటే గాబరా కలగడం సహజమే కదండీ! ఏమయితేనేం–మీతో సరదాగా ఓ రెండు రోజులు కాల క్షేపం చేయడానికి లేకుండా నేను మా అత్తారింటికి వెళ్ళ వలసి వస్తోంది.–"అని హఠాత్తుగా ఏదో గుర్తు కొచ్చిన వాడిలా–"ఇంతకీ మీరేదో చెప్పాలని వచ్చినట్లున్నారు!" అన్నాడు.

నిన్ననే ఇంటాయన అన్నాడు నన్నుచూసి–"నేనూ ఇప్పుడు ఒంటరిగా ఉన్నాను కాబట్టి ఓ రోజు సరదాగా మనమంతా అడ్డాటలో కూర్చుందాం–" అని అది గుర్తుకొచ్చి మన మెప్పుడేం చేయబోయేదీ మనకే తెలియదుగదా అనుకున్నాను. నేను వచ్చిన పని ఇప్పుడీయనకు చెప్పి ప్రయోజనంలేదు. శ్రీధరబాబు వచ్చేవరకూ అతని చెల్లెల్ని–అతని వాటాలో మకాం పెట్టించి–నేనీయనతో కాలక్షేపం చేద్దామనుకు న్నాను. ఊరి ప్రయాణం హడావుడిలో ఉన్న ఈయనకు శ్రీధరబాబు లేని సమయంలో అతని చెల్లెలు రాబోతున్న సందర్భం–తెలియనివ్వడం అనవసరమని తోచింది. అందుకే కాస్త మాట మార్చి–"అబ్బే ఏమీలేదు. ఉబుసుపోక వచ్చాను. అంతా నా పాదం మంచిదంటారు. చూశారా, నేను మీ ఇంట్లో కాలుపెట్టాను మీకు కొడుకు పుట్టిన వార్త అందింది. కంగ్రాట్యులేషన్స్!" అన్నాను.

"థాంక్సండీ—"అన్నాడాయన.

"ఇంతకీ ప్రయాణమంటున్నారు—ఎన్నాళ్ళేమిటి మకాం!"

"మూడు వారాలు!" అన్నాడాయన.

"హతోస్మి!" అనుకున్నాను.

3

ఇంటాయన తెల్లవారు ఝామునే లేచి వెళ్ళి పోయాడు. నేను ఉదయం పదిగంటల ప్రాంతంలో నా ఆఫీసు పనిమీద బయటకు వెళ్ళాను పార్వతికోసం స్టేషన్‌కు వెళ్ళదల్చు కోలేదు కాబట్టి—బయటకు వెళ్ళబోయేముందు—తాళం కప్పకు ఓ ఉత్తరం రాసి పెట్టాను. అందులో శ్రీధరబాబు ఊళ్ళోలేని సంగతి రాసి—నేను ఇంటికి వచ్చే టైము కూడా ఇచ్చాను.

హైదరాబాద్ ఎక్స్ప్రెస్ అక్కడకు సుమారు నాలుగు గంటలకు వస్తుంది. నా ఆఫీసు పని కూడా నాలుగు గంటలకే అయింది. స్టేషన్‌కు ఫోన్‌చేసి—ట్రయిన్ లేట్‌ఏమో కనుక్కున్నాను. ఆ రోజు కరెక్ట్ టైమ్‌కే వచ్చిందట. నేను టైము గణించు కున్నాను.

పార్వతి స్టేషన్లోదిగి కాసేపు అన్న గురించి ఎదురు చూస్తుంది. ఆ తర్వాత నెమ్మదిగా ఆలోచించి మరి అన్న రాడని గ్రహించడానికి కనీసం ఒక అరగంటైనా పడుతుంది. అప్పుడామె విసుక్కుంటూ ఏరిక్షాలోనో గదికి బయల్దేరు తుంది. ఇదంతాజరిగి ఆమె గదికిచేరుకునేసరికి సుమారు అయిదవుతుంది. ఉదయం చీటీలో అయిదున్నరకు వస్తానని రాసినా ఓపావుగంట ముందుగా వెళ్ళడం మంచిదని తోచింది.

నాలెక్క తప్పలేదు. నేను వెళ్ళేసరికి 'ఇంటివరండాలో— ఒకయువతి కూర్చునిఉంది. ఆఇంటికి అదేవరండా, అదేవీధరుగు

అనిచెప్పవచు. ఎదురుగుమ్మం ఇంటాయనది ప్రక్కగుమ్మం శ్రీధరబాబుది!

ఆ యువతిని చూస్తూనే నేను తెల్లబోయాను. ఆమె అందంలో అప్సరస. చూసిన క్షణంలో అంతకు మించి మరే ఆలోచనా బుర్రలో కదలలేదు.

నేనూ ఆఇంటి వరండాలో అడుగిడుబోతూండడం చూసి ఆమె అసహనంగా నావంకచూసి— "మీరేనా అన్నయ్య స్నేహితుడు?" అనడిగింది.

తియ్యని ఆ పలుకులు వింటుకూడా— సమాధానమెలా ఇవ్వ గలిగానో నాకు ఆశ్చర్యమే మరి "శ్రీధరబాబు చెల్లెలు మీరే నన్నమాట!" అన్నాను.

"చెల్లెలు అనేఅనుకోండి " అనిఆమె అదొకలానవ్వింది "ఇంతకీ అన్నయ్య ఎప్పుడువస్తాడు?"

"రెండు లేక మూడు రోజులు "

"బాప్ రే!" అందామె చిరాకును వ్యక్తపరుస్తూ.

"ముందుగదిలోకిపదండి!" అన్నాను నేనుముందడుగువేసి.

తలుపు తాళంతీశాను ఆమెలోపలకు ప్రవేశించింది చిన్న సూట్ కేసుతో

"ఇటువంటి పరిస్థితి వస్తుందని బాబు ఊహించలేదు. లేకపోతే నీగురించి ఏదోమంచి ఏర్పాటుచేసి ఉండేవాడు. టెలిగ్రాం కూడా అతను లేని సమయంలో వచ్చింది. మరి ఇప్పుడింకఒక్కటే ఉపాయం. మీరిక్కడహాయిగా మకాంపెట్టు కోండి. మీ అవసరాలన్నీ నేను చూస్తూంటాను. రాత్రిళ్ళు నే నెక్కడేనా పడుకునే ఏర్పాటు చేసుకుంటాను" అన్నాను.

ఆమె తమాషాగానవ్వి— "మొలాన్నికిమగవాణ్ణనిపించారు. వచ్చిప్రయాణంచేసి నేనువస్తే మీరు రాత్రిగురించి ఆలోచిస్తు

నారు''— అంది.

దెబ్బతిన్నాను — అయినా లొంగకుండా— ''నిజంచెప్పా లంటే మీరు ప్రయాణంచేసి వచ్చేరనిపించడంలేదు. పువ్వులా ఇంతపిసరు నలగకుండా వచ్చారు''—అన్నాను.

ఆమెముఖంలో రవంత గర్వంలాంటిది కనబడింది.— ''బాగానే ఉంది మీ పొగడ్త! కానీ పెళ్ళికాని ఆడది నలిగిన పువ్వులా ఉంటుందని ఎలాగనుకున్నారో నాకు మాత్రం తెలియడంలేదు ''—

మళ్ళీదెబ్బతిన్నాను. ఘటికురాలే శ్రీధరబాబు చెల్లెలు అను కున్నాను. ఈమెదగ్గర నాకింత పిసరుకూడా బెరుకు అనిపించ డంలేదు. ఈ జీగా మాట్లాడగలుగుతున్నాను. మనిషి ఫ్రీగా మసులుతుంది.— ''మీతో మాట్లాడటం కష్టం. ప్రస్తుతం మీగురించి నే నేం చేయవలసిఉందో చెప్పితే అలామసులు కుంటాను.'' అన్నాను వినయంగా.

''దారికి వచ్చారు. అయితే ఈగదికి నేను యజమానిని. నా అన్నయ్యకు అతిధికాబట్టి మీరు నాకూ అతిథే అవుతారు. అతిధి మర్యాదలు చేయడం నాకు బాగాతెలుసు. ముందు మీరలా కుర్చీలో కూర్చోండి. అతిథుల్ని నిలబెట్టి మాట్లాడకూడదు''— అందామె చనువుగా.

''నేనువెళ్ళి కుర్చీలో కూర్చున్నాను. ఆమెకదిలి శ్రీధరబాబు మంచంమీద కూర్చుంది.''— ఇప్పుడు మనంకాసేపు ఏమైనా కబుర్లు చెప్పుకుందాం''— అందామె అదొకలా వళ్ళు విరుచు కుంటూ.

ఉండండి ఉండండి ప్రక్కదారులు పడుతున్న మనసును నిలదొక్కుకుంటూ— ''కబుర్లా కథలుకూడానా''? అనడిగాను.

''కథలే అనుకోండి— కాకపోతే కథలాంటి కబుర్లు''......

"అయితే నాకుచేతకాదు. మీరే చెప్పాలి!" అన్నాను.

"అర్థమైందిలెండి — మీకునాతో మాట్లాడం ఇష్టంలేదు"— అందావె కాస్త కోపంగా.

"అలాగని ఎందుకను కుంటున్నారు? మీరుమాటాడు తూంటే అలావింటూ ఉండిపోవాలనిపించడం జరగవచ్చు కదా!" అన్నాను.

చప్పట్లు కావాలంటే రెండు చేతులూ కలవాలి. సంభాషణ నడవాలంటే కనీసం ఇద్దరు మాట్లాడాలి."

"మాట్లాడ్డానికి నాకేమీ అభ్యంతరంలేదు. కానీ ఒక్క మనవి. మీకూనాకూ ఇంతవరకూ ఏవిధమైన పరిచయమూ లేదు. అందులోనూ మీరు ఆడ, నేనుమగ. విచిత్ర పరిస్థితుల్లో మనమిక్కడ కలుసుకున్నాం. ఇవన్నీ కాస్త సంకోచానికి సరైన కారణాలు కావంటారా?" అన్నాను.

ఆమె భావగర్భితంగా నావైపుచూచింది—"ఒప్పుకున్నాను. కానీ నేను కాస్త ధోరణి మనిషిని. కొత్త, పాత అని లేకుండా ఎవరితోనైనా నేను గంటలతరబడి మాట్లాడేయగలను. అలా మాట్లాడాలనే నాకుంటుందికూడా. కానీ అస్తమానం అవ కాశం కలిసిరాదు. మంచి ఉత్సాహంతో కబుర్లు చెప్పుకునే సమయంలో— అబ్బ ఈపెద్దవాళ్ళున్నారు చూశారూ — పానకంలో పుడకల్లా అడ్డుపడతారు".......................

నేనావెను మధ్యలో ఆపి"— "ఇంతకూ మీఅన్నయ్య కూడామీరంటున్న పెద్దల్లో ఒకడా?" అనడిగాను.

"అనే అనుకోండి—" అందావెునవ్వి.

4

ఆమె స్నానం చేస్తానంది. ఆ సమయంలో నేను వెళ్ళి తినడానికి ఏమైనా తెస్తానని చెప్పి బయట పడ్డాను.

పార్వతి ప్రవర్తన కాస్త చిత్రంగానే ఉందినాకు. మనిషి చాలా అందంగాఉంది. కంఠం తియ్యనిది. డాషింగ్ నేచర్ ఉంది. శ్రీధరబాబు తన చెల్లెలు ప్రసక్తి ఇతరులు తీసుకువస్తే సహించలేకపోవడానికీ– పార్వతి స్వభావానికీ ఏదైనా సంబంధముందా అన్న అనుమానం నాకు లీలగాతోచింది.

దోసెలూ, ఇడ్లీ పార్సెల్ కట్టించుకుని నేను గదికి వెళ్ళి తలుపు తట్టేసరికి తల ఆరబోసుకుని ఉన్న పార్వతి తలుపు తీసింది. ఆ రూపంలో ఆమె చాలా చాలా అందంగా ఉండడం వల్ల నేను ఒక్కక్షణంపాటు అలా కళ్ళప్పగించి చూస్తూ ఉండిపోయాను.

"తలుపులు తీశానుమరి. అయినా మీరు లోపలకు రావడంలేదు—" అందామె.

ఆమె మాటల్లో నాకు రెండర్థాలు ధ్వనించాయి. తన హృదయపు తలుపులు తెరిస్తే నేను సంకోచిస్తూన్నట్లుగా ఆమె అన్నట్లు నాకు అనిపించింది. నేను గదిలో అడుగు పెట్టి మళ్ళీ తలుపులు వేసి ముందడుగు వేస్తూ కూడా ఆమెను అలా కళ్ళప్పగించి చూస్తున్నాను

ఆమె మంచం మీద కూర్చుంది. నేను కుర్చీలో కూర్చున్నాను. అప్పుడు నాకు పార్వతి గురించి టిఫెన్ తెచ్చిన విషయం స్ఫురణకు వచ్చి లేచి వెళ్ళి "మీకోసం టిఫెన్ తీసుకవచ్చాను—" అంటూ ఆమెకు పొట్లాలు అందించాను.

ఆ అందించడంలో ఇద్దరి చేతులూ కొద్దిగా తగిలాయి. అస్పర్శలోని మధురానుభూతిని వర్ణించలేను కానీ ఒకసారి ఆమెను దగ్గరగా లాక్కోవాలనిపించింది. నామెదడులోని ఆలోచన ఇంకా ఒకరూపానికి వచ్చేలోగానే— సుదర్శనం గుండెలమీద కూర్చుని అతగాడి గొంతు నులుముతున్న శ్రీధర

బాబు రూపం భయంకరంగా స్పష్టంగా ఊహలో కనిపించింది. చటుక్కున వెళ్ళి కుర్చీలో కూర్చున్నాను. పార్వతిని శ్రీధర బాబు చెల్లెలిగా గుర్తించడం జరగడంతో నేను పూర్తిగా నార్మల్‌కు వచ్చాను.

"ఇంత కొద్దిగా తెచ్చారు. ఇది ఇద్దరికేం సరిపోతుంది?" అందిపార్వతి.

"నేను తినే వచ్చాను—,, అన్నాను.

"నాఅతిధులు హోటల్‌లో తినడం నేను సహించలేను. నాతోపాటు ఇంట్లో తిని తీరవలసిందే—" అంటూ ఆమె టిఫెన్‌ని రెండు సమభాగాలు చేసింది. ఆక్షణంతో ఆమె ఆప్యాయతకు ఒక యువకుడిలా కాక చంటిపిల్లవాడిలా లొంగి పోయాను. ఇద్దరం టిఫెన్ తిన్నాం.

ఆమె టైము చూసుకుని—" నిజానికి ఇది భోజనం టైము అంది.

"ఏడుగంటలకు భోంచేయడం నాకు అలవాటులేదు—" అన్నాను.

"అవుననుకొండి. కానీ ఏడుగంటల ప్రాంతంలో టిఫెన్ తీసుకుంటే రాత్రికి భోజనం చేస్తారా— మరిపస్తేనా?" అనడిగిందామె.

"భోజనం తొమ్మిది గంటలకి!"

"అయితే అప్పుడు మళ్ళీ వెళ్ళి భోజనం తీసుకొస్తారా—" అని నాజవాబుకు ఆగకుండానే—,, నాఅతిథిని అంత రాత్రి వేళ ఒంటరిగా బయటకు పంపడం నాకిష్టముండదు. కాబట్టి హోటలుకు నేనూ మీతో వస్తాను —" అంది.

"అతిధిని హోటల్‌లో భోంచేయనిస్తారా మరి—" అన్నాను ఆమెను దెబ్బతీయగలిగినందుకు సంబరపడుతూ.

"భలేవారే — ఆడది ప్రక్కన ఉన్న చోట ఇల్లుకాక హోటలెలా అవుతుందండీ!" అని ఆమె నవ్వేసింది.

ఎనిమిది గంటల ప్రాంతంలో ఇద్దరం గదిలోంచి బయటకువచ్చి కాసేపు వీధులలో విహరించాం. తొమ్మిది గంటల ప్రాంతంలో ఒక హోటల్‌లో భోజనం చేశాం. అన్నిచోట్ల డబ్బు నేను ఇచ్చాను. భోజనమై బయటకు వచ్చేక ఆమెతో—,, మరి నేను సెలవు తీసుకుంటాను. పునర్దర్శనం మళ్ళీ రేపు ఉదయం చేసుకుంటాను—" అన్నాను.

"ఒకర్తినీ ఒంటరిగా అంత ఇంట్లో నేనుండలేను. అంతగా మీకా ఇంట్లో పడుకోవడం ఇష్టంలేక పోతే నేనూ మీతోనే వచ్చేస్తాను—" అందామె.

అది అమాయకత్వమా లేక జాణతనమా అన్నది నాకు తెలియలేదు. నామనసులోని అభిప్రాయాన్ని ఇంకాస్త స్పష్టంగా చెప్పక తప్పదనుకుని—" శ్రీధరబాబు నాకు స్నేహితుడు. అతని మనసుకు కష్టం కలిగించే పని ఏదీ నేను చేయలేను—" అన్నాను.

"రాత్రి పూట తన చెల్లెల్ని ఏకాకిగా కొంపలో వదిలేసి పోయిన స్నేహితుడిని అన్నయ్య క్షమించగలడని నేననుకోను—,,

శ్రీధరబాబు సంగతి బాగా ఎరిగున్న నేను వెంటనే ఏమీ మాట్లాడలేదు, తిరిగి మళ్ళీ ఆమే అన్నది—" నన్నెంతసేపు మీరు మీ స్నేహితుడి చెల్లెలుగానే భావిస్తున్నారు తప్పితే ఒంటరిగా ఉండడానికి భయపడుతున్న ఒక ఆడదానిగా గుర్తించడంలేదు. ఇదేపరిస్థితిలో మీచెల్లెలా ఉంటే మీకింత సంకోచమూ ఉండేదా?"

"అవును. నిజమే! ఆమే నాలోని లోపాన్ని చక్కగా ఎత్తిచూపించింది. పార్వతిని శ్రీధరబాబు చెల్లెలుగా మాత్రమే

నేను గుర్తిస్తున్నాను తప్పితే నాచెల్లెలిగా భావించలేక పోతు న్నాను—,, అప్పుడే పరిచయమైన వయసులో ఉన్న అందమైన యువతిని చెల్లెలుగా భావించడంలో కష్టం ఫీలవుతున్న నేను అదినాలోపమేనని అంగీకరిస్తున్నాను. కానీ ఏతప్పు చేయ కుండా ఉండడంకోసం అవసరమైన జాగ్రత్తలు తీసుకోవడం లోపమని నేననుకోను.,,

"సరే—ఒక ప్రశ్న అడుగుతాను మీఉద్దేశ్యం నాకర్థ మయింది. పగలు నాతో ఏకాంతంగా కొన్ని గంటలు గడప డానికి భయపడని మీరు రాత్రి అలా చేయడానికి జంకు తున్నారు. కారణం తెలుసుకోవచ్చా?,,

నేను మాట్లాడలేదు. ఆమె ప్రవర్తన నిష్కళంకం కావచ్చు. నేను చాలా బుద్ధిమంతుడిలా ప్రవర్తించవచ్చు.కానీ శ్రీధరబాబు లాంటి వాడికి ఆమె చెల్లెలుకావడం కారణంగా నేను ఏవిధమైన రిస్కు తీసుకోదల్చలేదు.

ఆమె మళ్ళీ అంది—"సరే—మీ మౌనమే సమాధానమను కుంటాను. నేను రాత్రిళ్ళు ఒంటరిగా గడపలేను. అందుకని చిన్న రిక్వెస్టు. మనం సెంకండ్ షో సినిమాకి వెడదాం. వదిలే సరికి ఒంటిగంట దాటుతుంది. అప్పుడు నన్ను ఇంటిదగ్గర దిగబెట్టి మీరు మీయిష్టంవచ్చిన చోటుకి వెడుదురుగాని. చాలా భాగం రాత్రి గడిచిపోతుంది కాబట్టి—మిగతా భాగం రాత్రి ఎలాగో అలా ఒంటరిగా గడపడానికి నాభాధ నేను పడతాను."

5

ఒక అరగంటసేపు పార్వతి సినిమా బుది గానే చూసింది. ఆతర్వాతనుంచి కొది కొద్దిగా చిలిపిచేష్టలు ప్రారంభమయ్యాయి. ఉండుండి నావైపు వాలిపోతూండేది. నిద్రవస్తోందని సంజా యిషి ఇచ్చుకున్నప్పటికీ ఆమె ముఖంలో ఎక్కడా నిద్రఛాయలు

నాకు కనపడలేదు. ఒకోసారి తన కాలితో నాకాలు నొక్కుతూండేది. చాలాపర్యాయాలు నాచేతిని నొక్కింది.

ఆమెచేసే ఈ చిలిపి పనులు నాకు కోపాన్ని కలిగించడంలేదు. ఒకపక్క సంతోషిస్తూనే మరోపక్క భయపడుతున్నాను.

నేను సినిమాపై దృష్టి కేంద్రీకరించలేకపోతున్నాను. ఆమె ప్రవర్తనలో నాలో క్రమక్రమంగా అదొకరకమైన ఆవేశం చోటు చేసుకోసాగింది. ఆఖరికి ఒకపర్యాయం ఆమె నాచేతిని తన చేతిలోకి తీసుకొని వంగి మృదువుగా పెదిమలతో స్పృశించింది. నా ఆవేశం కట్టలుతెంచుకుంది. ఆమె భుజాలమీదకు చేతులు పోనిచ్చి ఒకసారి దగ్గరగా లాక్కున్నాను. కుర్చీ అడ్డు రాకపోతే నా ఆవేశపు బలానికి ఆమె నాలో ఐక్యం కావలసిందే!

"వాడికి మూడింది!" అన్నమాటలు నాచెవిలో పడగా ఉలిక్కిపడ్డాను. ఎదురుగా వెండితెరపై విలన్ ఆమాటలు అన్నాడు. ఆవిలన్ స్థానంలో నాకు శ్రీధరబాబు కనపడ్డాడు. చావుదెబ్బతిని ఓమూల పడిఉన్న పుల్లారావుకూడా నా కళ్ళ ముందు మెదుల్తున్నాడు.

కేవలం నోటి దురుసుతనం కారణంగా సుదర్శనం, పుల్లారావులాంటివాళ్ళు శ్రీధరబాబు ఆగ్రహానికి గురయ్యారు. నేనింకా ఒక అడుగు ముందుకు వేయబోతున్నాను. ఫలితం ఎలాగుటుందో?

వయసు — ఆహ్వానించే అందమైన యువతి! ఈ రెంటికీ అయస్కాంతం, ఇనుములాంటి సంబంధముందేమో! నేను పార్వతికి లొంగిపోతున్నట్లు గ్రహిస్తూనే — అసలు పార్వతి ఈ విధంగా ప్రవర్తించడానికి కారణమేమైయుంటుందా అని కూడా ఆలోచిస్తున్నాను. కొంపదీసి ఇదేమైనా పెద్దపథకం కాదుగదా

అని నాకు అనిపించసాగింది. శ్రీధరబాబు ఆగ్రహానికి నన్ను గురిచేసి — అతను నన్ను హత్యచేసే పరిస్థితికి దారితీసే సంఘటన ఏర్పడ్డానికి పార్వతికాని ప్రవర్తించడం లేదుకదా అన్న అనుమానం నాకు కలిగింది. అయితే అందుకు కారణమేమైనా ఉంటుంది? నా శత్రువు ఎవడైనా పార్వతికి ప్రియుడై ఉండవచ్చు. వాడి కోరికపై ఈమె ఇలా ప్రవర్తిస్తుండవచ్చు.

ఎంత ఆలోచించినా నాకు ఇంత పథకంవేసి నన్ను చంపదల్చుకునేటంత శత్రువెవడుంటాడో తోచలేదు. నా అనుమానం అర్థరహితమనికూడా అనిపించింది. పార్వతివంటి అందమైన అమాయకమైన ఆడపిల్ల ప్రవర్తన వెనుక నేరాన్ని ఊహించడం ఘోరమని కూడా నాకు తోచింది...........

సినిమా అయిపోయింది.

రిక్షాలో ఇద్దరం ఇంటిదగ్గరదిగాక ఆమె తనకున్న భయాన్ని వివరించింది. నాకుతెలుసు—ఆరోజు రాత్రి ఇద్దరం ఒకేఇంట్లో నిద్ర చెయ్యవలసివస్తుందని!

ఇద్దరం చెరోగదిలో నిద్రకుపడ్డాం. కేవలం ఇరవై నిముషాలు మాత్రమే వ్యవధిఇచ్చి —ఆమె భయంభయంగా నా గదిలోకి పరుగెత్తుకువచ్చింది. నాకు తెలును – ఆమె అలా చేసే అవకాశమున్నదని!

ఒకే గదిలో ఇద్దరం చెరోప్రక్కపై నిద్రలోపడ్డాం నాకు తెలుసు — మరికొద్ది క్షణాలలో ఏమి జరుగనున్నదీ!

6

సరిగ్గా అదే జరిగింది!!

చాలా మామూలుగా తెల్లవారింది. నేను నామీదఉన్న ఆమె చేతిని పక్కకుపెట్టి లేచాను.

నాకిప్పుడు శ్రీధరబాబు ఏదో చేస్తాడన్న భయంకంటె

అతను త్వరగా వచ్చేస్తాడేమోనన్న బెంగ ఎక్కువగా ఉంది. రాత్రి నా అనుభవం అపూర్వం. ఆ అనుభవం నాకు ఇంకా ఇంకా కావాలి. ఇంక శ్రీధరబాబు రావడానికి ఎంతో వ్యవధి లేదు, నాకు పగలల్లా ఆఫీసుపని తప్పనిసరి............

సుమారు మూడురోజులు గడిచాక శ్రీధరబాబు దగ్గర నుంచి ఒక కార్డు వచ్చింది. తనపని ఇంకా కాలేదనీ బహుశా మరి వారంరోజులవరకు తను రాలేకపోవచ్చునని అతను రాశాడు ఈ విషయం పార్వతికి చెప్పగా ఆమె కంగారును వ్యక్తపరుస్తూ "పెద్ద ఇబ్బంది వచ్చిందే!" అని ఊరుకుంది.

నాకేమి ఇబ్బంది అనిపించలేదు, ఆ కార్డు ఇచ్చిన బలంతో ఆమెని మరికాస్త దగ్గరగా లాక్కుని – "ఇది దేవుడు నాకిచ్చిన అపూర్వావకాశం అన్నాను. ఆమె నావంక ప్రేమగా చూస్తూ–" మీరు మరోలా అనుకోనంటే అడుగుతాను. అన్నయ్య వచ్చేవరకు నాకు కాస్త డబ్బు సర్దగలరా?" అంది.

నాకు జాలికలిగి "ఎంతేమిటి?" అన్నాను.

"చిన్న మొత్తమయితే నాకు బెంగలేదు. ఈ రోజు నేను సాయంత్రం నాలుగు గంటల లోపులో ఒక నెక్‌లెస్ కొనుక్కోవలసి ఉన్నది. అసలు నేను అన్నయ్య దగ్గరకి వచ్చినదే అందుకు–"

"నాకు సరిగ్గా అర్థం కాలేదు. నెక్‌లెస్ కొనుక్కోవడానికి ఒక ప్రత్యేక ప్లైన ట్రై మెందుకు?" అన్నాను.

ఆమె వివరించింది. ఆమె కొనబోయేనగ గురించి తన ఊళ్ళోనే నిర్ణయించుకుంది. ఆమె స్నేహితురాలు అదేరకం నగను ఈ ఊళ్ళో, ఒక స్మగ్లింగ్ వ్యాపారస్తుని దగ్గర కొంది. పార్వతి అభిలాష విన్నాక ఆమె స్నేహితురాలు తనకు తెలిసిన వారిద్వారా ఎంక్వైరీ చేయించింది. ఈ రోజు

సాయంత్రం నాలుగు గంటల వరకు ఆనగ స్మగ్లర్ వద్ద ఉంటుంది, దాని ఖరీదు పదహారు వందల యాభై అయిదు రూపాయలు.

నా దగ్గర ప్రస్తుతం ఆఫీసు డబ్బు పన్నెండు వేల రూపాయలుంది. ఉళ్ళో నా బ్యాంకు బేలన్స్ రూపాయలతో అయిదంకెల స్థానంలో ఉంది. నేను ఆమె అడిగిన మొత్తాన్ని అవ్వగానేం కర్మ—బహుమతిగానే ఇవ్వగలను—"ఇంతకు మీ అన్నయ్యకు నగ కొనబోతున్న విషయం తెలుసా?" అనడిగాను.

"తెలియదు. వాడి దగ్గర డబ్బుంటుందని మాత్రం తెలుసు. ఎటొచ్చీ ఇదంతా విని ఏమంటాడో మాత్రం తెలియదు."

నేను కాస్త గర్వంగా ముఖం పెట్టి—"ఇది కొనడానికి జంకకు. మీ అన్న వద్దంటాడన్న అనుమానం ఉంటే అది నా కానుకగా భావించు" అన్నాను.

ఆమె ముందు కాస్త ఆశ్చర్యపడినట్లుగా కనబడింది. ఆ తర్వాత లేత తామర తూడుల్లాంటి తన రెండు చేతుల్నీ నా నడుము చట్టూ చుట్టింది.

"పార్వతీ—నీ వంటి ఆడది ఊఁ అనే అదృష్టం పట్టాలి గానీ ఈ డబ్బు నాకో లెక్కలోది కాదు—" అనుకున్నాను.

7

నేను అక్కడ మొత్తం పదహారు రోజులు గడిపాను. శ్రీధరబాబు ఐపులేడు. పార్వతీ, నేనూ విచ్చలవిడిగా విహారాలు సలిపాం. నాకు పార్వతి గురించి రొఖ్ఖం రూపేణా అయిన ఖర్చు రెండు వేలపై చిలుకు, కానీ నేనందుకున్న అనుభవవు టనుభూతులు ఊహాకందనివి, పార్వతి ఇలటికి వెళ్ళి పోవలసి ఉన్న కారణంగా నేను నా ఆఫీసుకు ఎక్స్‌టెన్షన్ గురించి

రాయువలసిన అవసరం కలగలేదు.

వెళ్ళి పోయేటప్పుడు పార్వతి తన గురించి టెలిగ్రామ్ కాగితం నింపి అవల పారేసి—"తను లేని సమయంలో నేనిక్కడకు వచ్చి పదహారు రోజులు గడిపి వెళ్ళిన సంగతి అన్నయ్యకు తెలియకుండా ఉంచడానికి ప్రయత్నించగలిగితే బాగుంటుంది. "అంది.

అదంత సులభం కాదని నాకు తెలుసు, ఆ వీధిలో ఎంతో మంది ఆమెను చూశారు. ఆఫీసు పని మీద వచ్చిన నాకూ ఆమెకూ గల సంబంధం ఏమిటో—ఎంత మందికి తెలుసునో నాకుతెలీదు. ఇంటాయన లేకపోవడమూ, శ్రీధర బాబుకు పని మనిషి అంటూ ఎవరు ఉండక పోవడమూ బహుశా మా వ్యవహారాన్ని రహశ్యంగా ఉంచడానికి కొంత వరకు సహకరించవచ్చు. ఎటొచ్చీ ఇంటాయన తిరిగి వచ్చేక శ్రీధరబాబు ఆయన్ను కలిసేక అసలు టెలిగ్రామ్ అనేదొకటి వచ్చిన సంగతి తెలుస్తుంది.

మరి పార్వతి ఇంటి దగ్గర వాళ్ళకు ఎలాగూ తెలుస్తుంది కదా—ఆ అనూమానాన్ని పార్వతి వ్యక్త పరచగా ఆమె నవ్వి —"ఆ భయం నాకు లేదు. నేను అన్నయ్య దగ్గరకు వెడుతున్నట్లుగా ఇంట్లో చెప్పలేదు. నా స్నేహితురాలితో కలిసి ఎక్కడికో వెడుతన్నట్లుగా ఇంట్లోచెప్పి బయల్దేరి చెరో చోటికీ ప్రయాణమయ్యాం. నేను ముందు నా స్నేహితురాలిని కలిసేకనే ఇంటికి వెడతాను." అంది.

"అసాధ్యురాలివే!" అనుకున్నాను. ఇప్పుడు నాకు ఎన్నో ప్రశ్నలకు సమాధానాలు లభించాయి—ఒక్క పార్వతి విపరీత ప్రవర్తనకు కారణ మేమిటీ అన్న ప్రశ్నకు తప్ప.

పార్వతి నగ కొనాలనుకుంది. తను బయలేరి వస్తున్న

ట్లుగా అన్నకు టెలిగ్రామ్ ఇచ్చింది. అన్న లేకపోతే నా దగ్గర డబ్బు తీసుకుని నగ కొనుక్కుంది. ఇది అని చెప్పలేని కారణాల వల్ల నాతో కొన్ని రోజులు సంసారం చేసింది. అందుకు ప్రతిఫలం నాదగ్గర ధనరూపేణా పొందింది. ఇప్పుడు తిరిగి ఇంటికి వెడుతోంది. అటు అన్నకు. ఇటు తలిదండ్రులకు తన రహస్యం తెలియకుండా జాగ్రత్త పడుతోంది.

నా ఆఫీసు పని ముగిసింది. పార్వతి వెళ్ళిపోయింది. ఆ కారణంగా నేను తిరుగు ప్రయాణం చేయవలసి ఉంది. శ్రీధరబాబునించి మళ్ళీ ఉత్తరం లేదు. ఆ పరిస్థితుల్లో ఏంచేయాలో తోచక—ఇంటాయనకో రిజిస్టర్డ్ పార్సిల్‌లో శ్రీధరబాబు గది డూప్లికేట్ తాళం పంపించి ఒక ఉత్తరం కూడా రాశాను. అందులో ఎందుకైనా మంచిదని ఒక చిన్న అబద్ధం కూడా రాశాను! టెలిగ్రాం ప్రకారం—శ్రీధరబాబు చెల్లెలు రావలసి ఉన్నప్పటికీ ఏ కారణాల వల్లనో ఆమె రాలేదని.

నేను ఇల్లు చేరిన నాలుగు రోజులకు శ్రీధరబాబునించి ఉత్తరం వచ్చింది. అనుకోకుండా ఎదురైన గృహసమస్య కారణంగా తను చిరునామాకూడా ఇవ్వకుండా మాయమైనాడనీ' అన్యథా భావించవద్దనీ అతను రాశాడు. సేల్సు వ్యవహారంలో అనుకోకుండా అతను తన ఊరు వెళ్ళడం సంభ వించిందట—అనుమాన పరిస్థితులలో అతని చెల్లెలు మాయమైందట

"నీకు తెలుసుగదా—నాకు నా చెల్లెలికీ ఉన్న అనుబంధం, ప్రస్తుతం అన్వేషణలో ఉన్నాను. అన్వేషణ ముగిసే వరకూ మరేపనీ చేయలేను. అందుకే వచ్చి ఇల్లు కాళీచేసి వెళ్ళి

పోతున్నాను. బల్లమీద నీ చిరునామా వదలి వెళ్ళినందుకు ధన్యవాదాలు. చాలాకాలం తర్వాత కలుసుకున్నందుకు సరిగ్గా గడప లేకపోయాము. మరోసారి మంచి అవకాశం వస్తుందనీ, అది సక్రమంగా వినియోగించుకోగలమనీ ఆశిస్తున్నాను"— అనిరాశాడతను.

8

ఆ రోజు అరుణా హోటల్ చాలా రష్‌గా ఉంది. నన్ను బాగా తెలిసున్న సర్వర్—"అలావెళ్ళండి సార్! అక్కడ కాళీ ఉంది.—" అని దారి చూపించాడు.

అది ఫామిలీస్ కోసం ఉద్దేశించబడిన అపార్టుమెంట్. అలాంటి అపార్ట్‌మెంట్సు అక్కడ చాలా ఉన్నాయి. ఒకో అపార్టుమెంట్లో నాలుగుసీట్లు మాత్రం ఉంటాయి. సాధారణంగా బ్రహ్మచారి యువకులు ఒంటరిగా వాటిలోకి వెళ్ళే అవకాశం రాదు. సర్వర్‌చెప్పాడు కదా అని నేను వెళ్ళాను. అక్కడ రెండు సీట్లు కాళీగా ఉన్నాయి. ఒక సీట్లో కూర్చున్నాక యథాలాపంగా ఎదుటిసీట్లో ఉన్న జంటను చూశాను. ఉలిక్కి పడ్డాను.పార్వతి!

అప్రయత్నంగా—"పార్వతీ!" అన్నాను. ఆమెనన్ను చూసి ఉలిక్కిపడింది. ఆమె ప్రక్కనున్న యువకుడు నావంక గుర్రుగా చూశాడు.

"ఇక్కడి కెప్పుడొచ్చావ్ పార్వతీ!" అన్నాను నేను.

"ఎవరు మీరు?" అనడిగాడా యువకుడు.

"ఆమెనే అడగండి—"అన్నాను ధైర్యంగా. సర్వర్ లోపలకు వచ్చాడు. వాళ్ళూ నేను కూడా మా అర్డర్సు చెప్పాం. సర్వర్ మంచినీళ్ళు పెట్టి వెళ్ళిపోయాడు మరో జంట మా అపార్ట్‌మెంట్లోకి తొంగిచూసి—ఒకసీటే

కాళీ ఉండడం చూసి వెనక్కి వెళ్ళిపోయారు.

"మీరెవరో నాకు తెలియదు–" అంది పార్వతి.

"అబద్ధ మాడకు పార్వతీ–...." అన్నాను.

"ఆమె పేరు పార్వతి కాదు–" అన్నాడా యువకుడు.

"ఇంట్లోంచి పారిపోయిన వాళ్ళు పేరు మార్చుకోవడం అసహజం కాదు–" అన్నాను చలించకుండా.

"ఎవరండీ మీరు? అంత నమ్మకంగా మాట్లాడుతున్నారు–ఈమె మీ కేమవుతుంది?" అన్నాడా యువకుడు చిరాగ్గా.

"ఈమె నా స్నేహితుడి చెల్లెలు. ప్రస్తుతం ఈమె అన్న ఈమె గురించి అన్వేషణలో ఉన్నాడు." అన్నాను.

"మీరు నిజంగా పొరబడ్డారు. ఈమెపేరు శారద. మీరనుకుంటున్న పార్వతి ఈమె కావడం అసంభవం–" అన్నాడా యువకుడు.

"ఎందువల్ల?" అన్నాను అసహనంగా.

"ఎవరైనా పరాయివాడు మీ ఆవిణ్ణి పార్వతీ అని పిలిచినప్పుడు–ఆ పేరునిజమో, తప్పో మీకుతెలియదా?" అనడిగింది పార్వతి.

"అంటే–?"

"మే మిద్దరం భార్యాభర్తలం–" అన్నాడా యువకుడు.

ఆశ్చర్యపడ్డాను. నాకదంత సంభవం అనిపించలేదు– "ఎన్నాళ్ళయింది మీవివాహమై?" అనడిగాను.

"పదినెలలు–"

పార్వతితో ఆ అపూర్వానుభవం జరిగి ఇంకా రెండునెలల పూర్తికాలేదు. అందుకే "రెండునెలలు క్రితం మీభార్య తన అన్నగారింటికి వెళ్ళడం సంభవించి ఉండాలి! "అన్నాను.

ఆ యువకుడు నావంక జాలిగాచూసి—"మీరు చూడ్డానికి పెద్ద మనిషిలా కనబడుతున్నారు. మీరనుకుంటున్న పార్వతి అన్న మీకు నిజంగా ప్రాణస్నేహితుడై ఉండాలి, నా భార్యకూ —ఆ పార్వతికీ పోలికలున్నాయేమో నాకు తెలియదు. ఈమె పార్వతి కాదనీ శారద అనీ మరోసారి చెబుతున్నాను. గత ఎనిమిది మాసాలుగా మేమిద్దరం ఒకరిని విడిచి ఒకరు ఉండడం జరగలేదు. దయఉంచి మీరు మమల్నింక వేధించవద్దు—"అన్నాడు.

"మీ స్నేహితుడి చెల్లెలి ఫోటో ఒకటి ఉంటే ఇవ్వండి. అనుకోకుండా ఆమె మాకు తటస్థపడితే—మీకు సహాయ పడాతాం—"అంది నేను పార్వతిగా భావిస్తుంటే కాదు శారదని అంటున్న ఆమె.

పార్వతకి నేను మగవాడు ఆడదానికి అనగలిగినంత దగ్గరా అయ్యాను. ఆమెను గుర్తించడంలో పొరపాటు చేయలేను. అప్పటికి ఊరుకున్నా ఈ విషయాన్నింతటితో వదల దల్చుకోలేదు.

టిఫిన్‌చేసి బయటకు వచ్చేక—హోటల్‌లో ఒక క్లీనర్ కుర్రాడితో మాటాడాను వాడికి తరచుగానేను చిల్లర డబ్బులు బక్షీస్‌గా ఇస్తుంటాను. ఆ జంట ఇంటి అడ్రస్ తెలుసుకో వలసిందిగా వాడిని కోరాను ప్రొప్రయిటర్ పర్మిషన్ తీసుకు ఆ కుర్రవాడు జంట వెంటపడ్డాడు.

మర్నాడుదయం హోటల్‌కు వెళ్ళాను. "వాళ్ళు తిన్నగా సినిమాకు పోయారుసార్! నేనూ పోయానుమరి. రాత్రి పదిన్నరకు వాళ్ళు ఇల్లు చేరుకున్నారు—"అంటూ కుర్రాడు చిరునామా ఇచ్చాడు వాడికి పదిరూపాయలు ఇచ్చాను.

9

తలుపు తట్టాను కానీ కాస్త భయంగానే ఉంది. ఆమె నన్ను గురించి ఏమనుకుంటుందో, తనునిజంగా పార్వతి కాకపోతే భర్త లేని సమయంలో ఇంటికి వచ్చినందుకు—ఏ విధంగా భావిస్తుందోనన్న జంకు నాలో ఉంది.

తలుపులు తెరుచుకున్నాయి. బహుశా తలస్నానం చేసిందేమో— జుట్టు విరబోసుకుని ఉందామె. సందేహం లేదు— నేనుపొరబడడంలేదు ఈమె పార్వతేనని అనిపించింది.

"మీరా." అందామె తడబడుతూ.

"గుర్తుపట్టారన్నమాట— "అనినవ్వి— "లోపలకు రావచ్చా! "అన్నాను.

"వారు ఇంట్లోలేరు—" అందామెజంకుతూ.

"తెలిసేవచ్చాను—" అంటూ ముందడుగు వేశాను.

"మీకేదైనా పని ఉంటే వారున్నప్పుడు రావచ్చు. సాయంత్రం అయిదు గంటలకు వారు తిరిగివస్తారు—" అందామె.

"అయితే సాయంత్రం అయిదుగంటలవరకూ అతను రాడన్నమాట"! అంటూ తలుపులువేశాను.

ఆమె బెదురుకళ్ళతో నావంక చూస్తూ— "మీరే ఉద్దేశ్యంతో ఇక్కడకు వచ్చినా— నలుగురూ చెడు ఉద్దేశ్యంతో వచ్చినట్లే భావిస్తారు. నా కాపురంలో నిప్పులు పోయకండి—" అందామె.

నేను తడబడ్డాను. నిజంగా నేనొక అమాయకురాలిని బాధించడం లేదుకద— అనిపించింది! అయినా నెమ్మదిగా— "పార్వతిని నేనుమరిచిపోలేదు. ఒకటికాదు రెండుకాదు— పదహారురోజులు ఆమె నాదానిగా మసలింది. ఆమెతో గడిపిన

ప్రతిక్షణం మధురం, అపూర్వం! ఆ పార్వతిని గుర్తుపట్టడంలో నేను పొరపడను. నువ్వుపార్వతివి. కాదనకు. అప్పుడు నీకు దూరంగాఉండడానికి ప్రయత్నిస్తే రెచ్చగొట్టిదగ్గరచేసుకున్నావు ఇప్పుడు దగ్గరకు రావడానికి ప్రయత్నిస్తూంటే అబద్ధాలు చెప్పి— పొమ్మంటున్నావు. నీ విచిత్ర ప్రవర్తనకు కారణం తెలియడంలేదు—'' అన్నాను.

''మీ ప్రవర్తనే నాకు విచిత్రంగాఉంది. వివాహితురాలైన అడదాని వెంటపడి బాధించడం మీకు భావ్యంకాదు. మీరిలా వచ్చివెళ్ళినట్లు నా భర్త చూస్తే ఏమను కుంటారు''! అందామె ఇంచుమించు కళ్ళనీళ్ళ పర్యంతమై.

''నువ్వు గొప్పనటివి పార్వతీ—'' అనుకున్నాను. అదే సమయంలో ఎవరో తలుపు తట్టారు. పార్వతి కంగారుపడింది ''ఎవరో వచ్చారు— నామీద దయుఉంచి మీరుకాస్త ఆ పక్క గదిలోకి వెళ్ళగలరా'' అంది.

''నేను దొంగనుకాదు. దాక్కోవలసిన అవసరంలేదు—'' అన్నాను.

''కానీ మిమ్మల్ని దాచవలసిన అవసరం నాకుంది— ప్లీజ్—'' అంటూ ఆమె నా చెయ్యిపట్టుకుని పక్కగదిలోకి లాక్కువెళ్ళి ఓ బీరువాపక్క నిలబెట్టి— ''వచ్చినవాళ్ళు వెళ్ళే వరకూ— ఇక్కణించి కదలవద్దు—'' అని వెళ్ళిపోయింది.

ఆఖరికి ఏగతి పట్టింది నాకు!

వచ్చిన వ్యక్తి ఆడదని కంఠం చెబుతూనే ఉంది— ''ఎలా ఉందమ్మా కొత్తకాపురం?'' ఆ అడకంఠం కంగుమని మ్రోగుతుంది.

పార్వతి మాట వినపడలేదు.

''చూడమ్మా— కొత్తగా వచ్చావు. ఈవీధిలో ఎవ్వరూ

కలుపుగోరు మనుషులుకాదు. కొత్తగా ఎవరు వచ్చినా ఒకటి రెండురోజులు చూసి నేనే వచ్చి పలకరించి పోతూంటాను. ఏదైనా సాయంకావాల్సివస్తే అడగడానికి సందేహించకూ—'' అందాకంఠం మళ్ళీ.

''అలాగేనండి—'' పార్వతి కంఠం.

మరోపావుగంట మాట్లాడేక ఆ కంఠం వెళ్ళిపోయింది. తలుపులు వేసి పార్వతి నాదగ్గరకువచ్చింది. ''చూశారా— నన్నెలాంటి ఇబ్బందిలో పెట్టారో—ఆవిడ మీరు లోపలకు రావడం చూసే ఉంటుందని నా అనుమానం—'' అంది పార్వతి.

''తప్పులేనిచోట భయంకూడా ఉండదు—'' అన్నాను వెటకారంగా.

''ఆభయం ఆడదానికి తెలుస్తుంది. మగవాడికి అర్థంకాదు—'' అందామె.

''భయపడే ఆడదానికీ. భయపడని ఆడదానికీ తేడా—మగవాడికి తెలుస్తుంది—'' అంటూనేనామెను సమీపించి దగ్గరగా లాక్కున్నాను. ఒంటరితనం, పూర్వపు చనువు—నాకు ఆవేశాన్ని కలిగించగా నేను కాస్త ధైర్యం చేశాను. ఆమెమాట్లాడకుండా వణుకుతుంది. మరి భయమో ఏకారణం తెలియదు—ఆమె అరవలేదు కానీ గింజు కుంటోంది వీలైనంత మౌనంగా.

ఆమాత్రం చాలునాకు. ప్రస్తుతం శ్రీధరబాబు చెల్లెలు ఇక్కడెందుకున్నదీ అన్న వివరంమీద నాకు ఆసక్తిలేదు. ఆ అవకాశాన్ని వినియోగించుకోవడం మీదనే నా ఆసక్తి!

''ఒకప్పుడు నీ గురించి రెండువేలు ఖర్చుపెటాను. నాకు డబ్బు లెక్కలేదని గ్రహించే ఉంటావు. నీ భర్త అయిదు గంటల వరకూ రాడుకదా— మనకుచాలా సమయం ఉంది—'' అన్నాను.

"ఇదిమీకు న్యాయంకాదు, పెళ్ళైన దాన్ని—" అందామె ఇంచుమించు ఏడుస్తూ. ఆమె అసహాయత నాకు తెలిసిపోయేక నా ధైర్యం పెరిగింది. "నేను నీకుకొత్తకాదు—" అన్నాను.

ఒక్కప్పుడు పార్వతి నన్ను లొంగదీసుకుంది. ఈ రోజు నేనామెను లొంగదీసుకున్నాను.

10

నేను వెళ్ళిన పని ఏమిటి— చేసినపని ఏమిటి అనితల్చుకుంటే నాకేసిగ్గువేసింది పశువులా ప్రవర్తించడమంటే ఆదేనేమో!

అయితే నా సిగ్గూ, పశ్చాత్తాపం కొన్నిక్షణాలు మాత్రమే! మర్నాడు నేను మళ్ళీ పార్వతి ఇంటికి వెళ్ళాను. తలుపు తీసిన పార్వతి తలుపువేసు కోబోయింది. ఎలాగో లోపల అడుగు పెట్టాను. ఈరోజు ఆమె నిన్నటికంటె సులభంగా లొంగిపోయింది. మూడు వందల నోట్లుంచిన ఒక కవరు ఆమె గురించి వదిలేసి వచ్చాను.

ఆ తరువాత కనీసం పదిసార్లు పార్వతి ఇంటికి వెళ్ళాను. ఈ పదిరోజుల్లోనూ ఆమెగురించి నేను ఎక్కువగా తెలుసుకున్నదేమీలేదు. పదకొండవసారి ఆమె ఇంటికి వెళ్ళినప్పుడా ఇంటికి తాళంవేసి ఉంది.

ఆవేసినతాళం చాలారోజులు అలాగే ఉంది. ఒక నెల రోజుల అనంతరం మాత్రం— మళ్ళీతాళం తీసిఉంది. ఆశగా వెళ్ళితలుపు తట్టాను. తలుపులు తెరుచుకున్నాయి. ఒకముసలమ్మగారు— "ఎవరుబాబూ—" అంటూపలకరించింది.

కాస్తషాక్ తిన్నాను— ఈ ఇంట్లో శంకర్రావుగారని ఒకరుండాలి!......"

"ఆయన ఇల్లుకాళీచేసి ఓ వారం రోజులయిుటుందను కుంటాను— నిన్ననే మేము దిగాం—" అందా బామ్మగారు.

నేను అక్కణ్ణించి బయట పడ్డాను. దొరికినట్లే దొరికి పార్వతి మళ్ళీమాయమైంది. ఆమెను గురించిన మిస్టరీ అర్థం చేసుకుందుకు ప్రయత్నించవలసిన నేను —అలా చేయలేక పోయాను. నాలోని బలహీనత మరే ఇతర విషయంమీదా దృష్టిని కేంద్రీకరించలేకుండా చేసింది....................

రోజులు గడుస్తున్నాయి.

ఉద్యోగానికి సంబందించి మళ్ళీ నేను క్యాంపుకు వెళ్ళవలసి వచ్చింది. ఈ పర్యాయం నాతోపాటు నాకొలీగ్ శివరావు కూడా ఉన్నాడు. ఇద్దరం కలిసి కాస్త ఓమాదిరి పెద్ద పట్టణానికే మూడువారాలటూర్ ప్రోగ్రాం మీాద బయలుదేరాం.

ఇద్దరం ఒకహోటల్‌లో బసచేద్దామనుకుంటే శివరావు అలా వద్దన్నాడు— "చక్కగా ఒక ఫామిలీ పోర్షన్ అద్దెకు తీసుకుందాం—" అన్నాడు.

నేను సరేనన్నాను. వెళ్ళినరోజు సాయంత్రం లగేజి క్లోక్ రూమ్‌లో పడేసేక శివరావుని అనుసరించాను అతను తిన్నగా ఒక హోటల్‌కు దారితీశాడు. అక్కడ అతను హోటల్ ప్రొప్రయిుటర్‌కి తనపేరుచెప్పి— "నేను వ్రాసిన ఉత్తరం అందిందను కుంటాను. అన్నిఏర్పాట్లూ చేసే ఉంటారను కుంటాను—" అన్నాడు.

ప్రొప్రయిుటర్ పరిచయ పూర్వకంగానవ్వి ఒక్కసారి ఏదో పుస్తకం తిరగేసి జేబులోంచి ఒకకాగితంతీసి దానిమీద ఓ అడ్రస్ రాసిచ్చాడు.

"పదపోదాం—" అన్నాడు శివరావునాతో.

శివరావు మాఊరు ట్రాన్స్‌ఫర్ మీద వచ్చి మూడునెలలే

అయిప్పటికీ నాకుత్వరగా సన్నిహితుడయ్యాడు. అతనికి నాకు తెలియని ఎన్నో విషయాల్లో అనుభవముంది— కావడానికి నా వయసువాడే అయినా!

శివరావు ఆ అడ్రస్ పట్టుకుని ఆ ఇంటికి చేరుకున్నాడు. ఇల్లు బాగానే ఉంది. శివరావు— "వాటా మనకు కావలసిన విధంగానేఉంది. ఇందులో సులభంగా రెండు కాపురాలు నడపొచ్చు" అన్నాడు.

ఇంటాయనకు అతను వందరూపాయలు ఇచ్చి—"టెంపరరీగా క్యాంపుపనిమీద ఇక్కడకు వచ్చాం, ఇంత సౌకర్యముగల ఇల్లు దొరుకుతుందని మేమూ వినివుంటే కూడా స్త్రీమతులను వెంటబెట్టుకు వచ్చిఉండేవాళ్ళం. ఈరోజే టెలిగ్రావ్ు ఇస్తాం రెండుమూడు రోజుల్లో మా ఫామిలీస్ రావచ్చు—" అన్నాడు.

నేను ఆశ్చర్యంగా శివరావు మాటలు వింటూ ఊరుకున్నాను కానీ ఏమీ మాట్లాడలేదు.

శివరావు భార్య ప్రస్తుతం ఏదో జబ్బుతో ఉన్నకారణంగా పుట్టింట్లో ఉంది. ఆమెకు విశ్రాంతి అవసరమనీ సాధ్యమైనంత వరకూ కొద్దినెలలపాటు భర్తకు దూరంగా ఉండటం మంచిదనీ డాక్టర్లు చెప్పినట్లు అతనునాకు ఇదివరలో చెప్పాడు. నా విషయం సరేసరి! బ్రహ్మచారిని. ఇప్పుడు మా ఫామిలీస్ ఎక్కణ్ణించి వస్తాయి? ఇదే సందేహాన్ని ఇంటాయన వెళ్ళిపోయాక శివరావు దగ్గర వెలుబుచ్చాను. శివరావు జవాబుగా నవ్వేశాడు— "ఇప్పుడు మనం అందుకే వెడుతున్నది!"

ఈసారి ఇద్దరం మళ్ళీ ఒక్క కొత్త చోటుకి వెళ్ళాం. అది ఒక చిన్నగది. ఆగదిలో ఒకేఒక మనిషి ఉన్నాడు. గది ముందు మాత్రం యాత్రీకుల సమాచార కార్యలయం అన్న బోర్డుఉంది. శివరావు అక్కడున్నతనితో— "నా ఉత్తరం మీకు అందే

ఉంటుందనుకుంటానూ–'' అంటూ తనపేరూ వివరాలూ చెప్పాడు.

ఆవ్యక్తి నవ్వి పక్కకు కదిలి అక్కడున్న బీరువాతలుపులు తీసి మూడు పుస్తకాలు మా ముందు పెట్టి– ''ఎన్నికచేసుకోండి–'' అన్నాడు.

ఆ పుస్తకాలో ఊహించిన విధంగానే ఆడవాళ్ళ ఫోటోలు ఫోటో క్రింద వారి వయస్సు ఉన్నాయి. శివరావు నా వంకచూసి ''నీకు అభ్యంతరమా–'' అనడిగాడు. అతని ఉదేశ్యం అర్థం చేసుకున్న నేను లేదన్నట్లుగా తలఆడించాను.

శివరావు ఒక పుస్తకం తిరగేసి తనఎన్నిక పూర్తిచేశాడు. నేను కూడా పుస్తకం తిరగేస్తున్నాను. కానీ నా చేతులు కొద్దిగా వణుకుతున్నాయి. అనుకోకుండా పార్వతిని అనుభవించడం జరిగింది తప్పితే నేను వేశ్యలకోసం ప్రాకులాడడం ఇదే మొదలు ఆ పుస్తకంలో ఉన్నఅందరూ అందంగానే ఉన్నారు. నేను చూడలేనినిపించి శివరావునే నాక్కూడా ఎన్నిక చేసిపెట్టమన్నాను. అక్కడికి ఆపనీ పూర్తయింది.

''ఏమిటి మీ బంధుత్వం?'' అనడిగాడావ్యక్తి.

''భార్య!'' అన్నాడు శివరావు.

ఆవ్యక్తి ఎక్కడికో ఫోన్‌చేశాడు. కాస్సేపు ఆగాడు. అతని బల్లమీది ఫోన్ అయిదు నిముషాల్లో మళ్ళీ మ్రోగింది. అతను పెన్సల్‌తో కాగితంమీత ఏవో వివరాలు నోట్ చేసుకొని శివరావు వంకచూసి— ''సారీసార్ మరోసారి బుక్స్ తిరగేసి మరెవరినైనా సెలక్ట్ చేసుకొండి మీ కాండిడేట్ ఆల్‌రడీ బుక్ అయిపోయింది—'' అని నావంకచూసి –'' మీవిషయంలో అంతా రైటైపోయింది –'' అన్నాడు.

శివరావు మళ్ళీ పుస్తకాలు తిరిగేయడం మొదలు

వెట్టాడు. రెండుపుస్తకాలు చూసి **అతను** చిరాగా —"బోర్‌గా ఉంది—" అన్నాడు. అప్పుడు నేను—" నాకాండిడేట్ నీకు నచ్చిందిగదా ఏలాగు నాకు అంత ఆసక్తి లేదనుకో —" అన్నాను.

"కంగారుపడకు మిత్రమా! ఇంకా ఒక పుస్తకముంది మూడువారాలిక్కడ గడపవలసిన అవసరముంది. నాగురించి నువ్వే కాస్త సెలక్షన్ చేసిపెడుతూ—" అన్నాడు.

మూడవ పుస్తకం మొదటి పేజీలోనే కళ్ళుజిగేల్ మని పించే అందంకనపడగా శివరావుకు చూపించాను. "ఫెంటాస్టిక్" అన్నాడు శివరావు. ఆ వ్యక్తి మళ్ళీ ఫోన్‌చేశాడు. ఈ సారి అన్నీ సరి అయ్యాయి—"రేపు సాయంత్రం అయిదు గంటలకు—" అన్నాడతను.

11

ఉమ, నేనూ సినిమా థియేటర్‌లో ఉన్నాం. శివరావు శాంతతో ఎక్కడికో పోయాడు. ప్రస్తుతం ఉమ ఇక్కడ నాకు భార్యగా వ్యవహరించబడుతోంది.

సినిమాకు ఇంటర్వెల్ వచ్చింది. లైట్లు వెలిగాయి. నేనూ, ఉమా ఏవో కబుర్లు చెప్పుకుంటున్నాం. హఠాత్తుగా "హలో సుజాతా"అన్న పిలుపువినబడి ఇద్దరం ఉలిక్కిపడ్డాం. ఒకయువకుడు మావైపే వస్తున్నాడు.

"ఎవరండీ మీరు—"అనడిగాను ఆశ్చర్యంగా.

అతను నాప్రశ్న వినకుండా ఉమవంకే గుచ్చి గుచ్చి చూస్తూ—"సుజాతా నువ్వు ఇక్కడ?" అన్నాడు. ఉమా మాట్లాడలేదు.

నేను ఆ యువకుణ్ణి చూస్తూ మళ్ళీ—"ఈమె పేరు ఉమ. మీరంటున్న సుజాత ఎవరో మాకు తెలియదు—"

అన్నాను.

"నేనునమ్మను సుజాత నాకు బాగా తెలుసు—"అన్నాడా యువకుడు.

"ఇంతకూ మీకు మీరంటున్న సుజాతాకు సంబంధ మేమిటి?" అన్నానుచిరాగ్గా.

"అది మీకనవసరం—"అన్నాడతను తడబడుతూ.

"కానీ నాకు అవసరం. ఉమ నా భార్య అన్నసంగతి మీకు వేరే చెప్పనవసరంలేదనుకుంటాను—"

హాల్లో దీపాలారిపోయాయి. నేను ఉమను చేతిమీద నెమ్మదిగా గిల్లి—"అతను తెలుసుకదూ?"అనడిగాను.

"ఊం"అన్నదామె.

సినిమానుంచి ఇంటికి వెళ్ళేవరకూ నేను మరి ఆ యువకుని ప్రసక్తి తీసుకురాలేదు. ఇంటికి వెళ్ళాక బోజనంచేసి పడుకునేటప్పుడు ఆమెను అడిగాను—"నీవు చాలా మందితో గడిపిన కారణంగా ఎంతోమందికి ఎన్నోపేర్లతో పరిచయమై ఉంటావు. అందులో నాకేమీ ఆశ్చర్యంలెదు. అయితే నీ వృత్తి తెలుసుండీ ఆ యువకుడు నిన్ను సినిమాలో అలా పేరు పెట్టి పలకరించడానికి కారణం నాకు అర్ధంకాలేదు—"అన్నాను.

ఆమె తమాషాగా నవ్వి—"నన్ను మీరు ఉమ అని పిలుస్తారు. కానీ తరవాత ఎప్పుడైనా ఎక్కడైనా ఒక మగవాడి పక్కన తటస్థపడితే మీరు నన్ను ఉమ అని పిలిచి పలకరించరు. అప్పుడు నాపేరు రమ అనివిన్నా ఆశ్చర్యపడరు. కారణం— మీకు నావృత్తి తెలుసు—"అని ఊరుకుంది.

అంటే ఆ యువకుడికి ఈమె వృత్తి తెలియదన్నమాట! అటువంటప్పుడు ఏ పరిస్థితుల్లో వీరి పరిచయం సంభవించిందీ అన్న కుతుహలం నాకు కలిగింది. అందుకే ఆమెను మళ్ళీ

ప్రశ్నించకుండా ఉండలేకపోయాను. జవాబుగా ఆమె—"ఇప్పుడు ఇక్కడ నేను రహస్యంగా మరో యువకుడితో పరిచయం పెట్టుకోవడం జరిగితే అతను నన్ను మీ భార్యగా భావిస్తాంటాడు.ఆ యువకుడి విషయంలోనూ అంతే జరిగింది. నాపక్కన భర్తస్థానంలో మిమ్మల్ని చూడటం అతనికి ఆశ్చర్యంకలిగించడం సహజమేనని మీకు ఇప్పుడు అర్థమయి ఉంటుందనుకుంటాను."

ఉలిక్కిపడ్డాను. నా బుర్రలో ఏదో తళుక్కుమన్నట్లయింది. శారదగా వ్యవహరించబడే ఒక అమ్మాయిని నేనూ పార్వతి అనిపిలిచేను. అప్పటి నా స్థితిలోనే ఇప్పటి ఈ యువకుడు ఉండి ఉండాలి.

"బహుశా నన్ను వేధిస్తున్న ఒక ప్రశ్నకు సమాధానం నీ దగ్గర లభించగలదనుకుంటాను. శ్రీధర బాబు అని నాకో మిత్రుడున్నాడు అతని చెల్లెలు పార్వతి అన్నను చూడటానికి వచ్చిన తరుణంలో అక్కడ నేనుండడమూ, అతను లేకపోవడమూ జరిగాయి. ఆమెతో నాకు పదహారురోజుల పరిచయముంది. ఆ తర్వాత ఆమెను మా ఊళ్ళో శంకర్రావు అనబడే ఒకతని భార్యగా చూసాను. పాతపరిచయాన్ని పురస్కరించుకుని ఆమెను శారీరకంగా లొంగదీసుకోగలిగినా తను పార్వతి అని ఒప్పించలేకపోయాను. అదినాకు మిస్టరీగా మిగిలింది. శ్రీధర బాబు చెల్లెలు అనుమాన పరిస్థితుల్లో ఇంట్లోంచి మాయమైనట్లు నాకు తెలిసింది. మిమ్మల్ని ఎవరు ఎలా ఏర్పాటు చేస్తున్నారు? ఏదైనా పెద్దముఠా, అందమైన అడపిల్లల్ని అపహరించి బలవంతంగా వ్యభిచారంలోకి దింపుతోందా?" అనడిగాను.

ఈ పర్యాయం ఆమె భాదగా నవ్వి—"అందమైన అడ

పిల్లకోసం వేలకొద్ది రూపాయలు కుమ్మరించగల యువకులూ జీవిత భాగస్వామిగా రాబోయే భార్య అంతులేని ధనరాసులు కూడా తీసుకురావాలనుకునే ఆశపోతులూ, దేశంలో అంతులేని పేదరికమూ—ఉన్నంతకాలమూ ఏ ముత్తాలూ అవసరం లేకుండానే మాబోటిగాళ్ళం మాకు మేమై ఈ వృత్తిలో దిగ వలసి ఉంటూనే ఉంటుంది.—''అంది.

అంతకుమించి ఆమెనుంచి నాకు ఏ సమాధానమూ లభించలేదు. కులాసాగా గడపవలసిన సమాయాన్ని వృథా చర్చలతో వెళ్ళబుచ్చడం ఇష్టంలేక నేను మరి అమెను గురించి వ్యక్తిగత విషయాలు తెలుసుకునేందుకు ప్రయత్నించలేదు.

12

ఆరోజు నాకు సరిగ్గా ఏడు వుత్తరాలు వచ్చాయి. ఒకటి మామగారి దగ్గరనుంచీ, ఒకటి నాన్నగారి దగ్గరనుంచీ, రెండు ఓ మాదిరీ పరిచయమున్న స్నేహితుల దగ్గరనుంచీ, ఒకటి చందా గడువు తేదీ పూర్తవున్నట్లు ఒక పత్రికనుంచి గుర్తు వేస్తూ వచ్చినదీ—మిగిలిన రెండు శుభలేఖలు.

ముందు ఉత్తరాలు చదవడం అయ్యేక శుభలేఖలు తీశాను. ఒకటి గతసంవత్సరందాకా ఇక్కడ నాకు కొలీగ్‌గా వుండి ట్రాన్స్‌ఫర్ మీద మరో నగరం వెళ్ళిపోయిన ప్రకాశరావుది. పెళ్ళికి సరీగ్గా పదమూడు రోజుల వ్యవధి ఉంది. వధువు పేరు పార్వతి. ఊరు పేరు చదువుతూంటే తెలిసినట్లుగా అనిపించింది. కానీ చటుక్కున గుర్తురాలేదు.

రెండవ శుభలేఖ ఫ్రం అడ్రస్ చూడగానే ఆ ఊరు నాకెలా తెలుసో స్ఫురించింది. ఆ శుభలేఖ శ్రీధర బాబు దగ్గర నుండి వచ్చింది. శుభలేఖలోని వధువు అతని చెల్లెలు పార్వతి. వరుడు ప్రకాశరావు!

ప్రకాశరావు నాకు చెప్పకోతగ్గ స్నేహితుడు పార్వతి వధువుగా కళ్యాణ మంటపం ఎక్కబోతోందన్న వార్త నాకు ఎంత ఆశ్చర్యాన్ని కలిగించందో—ఆమె పెళ్ళాడ బోయేది ప్రకాశరావుని అన్నవిషయం అంత బాధను కలిగించింది. ప్రకాశరావు ఆడవాళ్ళ శీలానికి చాలా ప్రాముఖ్యతనిస్తాడు. అతను కూడా ఎంతో బుద్ధిమంతుడు. అలాంటివాడికి పార్వతిలాంటి దుశ్శీల. నెరజాణ—భార్యగారావడం నిజంగా దురదృష్టం. ఇందులో నేను చేయగలిగినదేమీ లేదా అని తర్జన భర్జన చేసుకున్నాక—ఏమీ లేదనే అనిపించింది. అయినా మనసు పీకుతూనే ఉంది.

మొట్ట మొదటిసారిగా శ్రీధర బాబు ఊరికి వెళ్ళాను. నన్నుచూసి శ్రీధర బాబు చాలా సంతోషం వెలిబుచ్చాడు. కానీ నా మనసు అదోలాగుంది. వేళాకోళానికే కావచ్చు. అతనొక్క సారి బావా అని పిలిచినందుకు తాత్కాలికంగానైతేనేం అతని చెల్లెలు నా సొంతమయింది. ఈ భయంకర కఠోర సత్యం సహాయంతో శ్రీధర బాబు చెల్లెలి వివాహం చెడగొట్టగలను. ఆ విధంగా నన్ను స్నేహితుడిగా నమ్మిన ప్రకాశరావుకు ద్రోహం చేశాననే వ్యధ నన్ను భాధించకుండా చేసుకోగలను.

కానీ తన చెల్లెల్ని పొరబాటునైనా ఎవరైనా చిన్న ముక్క అనడం సహించలేని శ్రీధర బాబును ప్రళయకాళరుద్రునిగా మార్చే అవకాశం కూడా ఉన్నదని నాకు తెలియకపోలేదు.

నేను ఒక రకమైన ఎక్సయిటెడ్ స్టేట్‌లో ఉన్న కారణంగా ఎప్పుడు ఏ క్షణంలో ఏంచేస్తానో తెలియకుండా ఉంది. ముహూర్తసమయం సమీపిస్తూన్నకొద్దీ వధూవరులకూ. వారి తలిదండ్రులకులేని ఉద్వేగం నాకు కలగసాగింది. నేను మంచి వాడినో చెడ్డవాడినో నాకే తెలియదు కానీ వెయ్యి అబద్దాలైనా ఆడి నిలబెట్టవలసిన పెళ్ళిని ఒకేఒక్క నిజంచెప్పి చెడగొట్టడం

మ్మాత్రం చెయ్యలేదు. పార్వతి ప్రకాశరావు భార్య అయింది.

రిసెప్షన్ సమయంలో ప్రకాశరావు పక్క వధువుస్థానంలో ఉన్న స్త్రీని చూసి షాక్‌తిన్నాను. ఆమె నేనెరిగిన పార్వతికాదు. ఆ షాక్‌నుంచి తేరుకోవడానికి కొంత టైము పట్టింది. ఆ తర్వాత రోజంతా జాగ్రత్తగా పరిశీలించి శ్రీధరబాబు చెల్లెలూ, ప్రకాశరావు భార్యఅయిన పార్వతి నేననుకుంటున్న స్త్రీ కాదని ధృవపర్చుకున్నాను.

అంతేకాదు, ఒకప్పుడు పార్వతి ఇతనికోసం ఇల్లు వదలి పెడితే — ఏమయిందో తెలియక ఇంటిల్లపాది ఖంగారు పడ్డారనీ తమ వివాహం జరిపించడానికి పెద్దలు అంగీకరించినాకనే ఆమెను ప్రకాశరావు — తిరిగి తలిదండ్రులకు అప్పగించాడనీ ఒక కొత్తనిజంకూడా తెలుసుకున్నాను.

పెళ్ళిపీటలమీద పార్వతిని నేను సరిగ్గా చూడలేదు. నేను మంటపానికి దూరంగా ఉండడమూ, విపరీతమైన వస్త్ర వేష ధారణలతో ఆమెముఖం అస్పష్టంగా ఉండడమూ, తప్పుచేసిన వాడి అనుభూతితో వధూవరులను నేను సూటిగా చూడలేక పోవడమూ — వగైరా కారణాలవల్ల ఈ విచిత్ర సత్యాన్ని ముందుగానే గ్రహించలేకపోయాను.

నేను గ్రహించిన సత్యం నన్నెన్నో బాధలనుంచి విముక్తి చేసింది. అయితే ఒక సందేహం మాత్రం నాకింకా మిగిలి పోయింది. నాకు తెలిసిన పార్వతి ఎవరు?

ఈ ప్రశ్నకు సమాధానం సులభంగా దొరుకుతుందని నేననుకోలేదు. కానీ పెళ్ళినుంచి తిరిగి వెళ్ళాక — నాకు తెలిసిన పార్వతితోగల అనుభవాలు వివరాలనూ ప్లస్ శ్రీధరబాబు చెల్లెలి పెళ్ళికి వెళ్ళి షాక్‌తిన్న సందర్భమూ — శివరావుకు వివ రించి చెప్పగా — అతడు అరటిపండు ఒలిచిన విధంగా నాకు

ఏంజరిగి ఉండవచ్చునో చెప్పాడు.

దూర ప్రాంతాల తక్కువ వ్యవధిలో ఉండే ఎండరో యువకులకు ఆడవాళ్ళను సరఫరా చేసే సంస్థ ఒకటిఉంది, దానికి దేశంనిండా బ్రాంచిలున్నాయి. నేను ఆ సంస్థ ద్వారానే ఉమను రప్పించుకున్నాను. శివరావుకు ఆ సంస్థగురించి చాలా వివరాలు తెలుసు వారి వారి సౌకర్యాన్నిబట్టి యువకులు— యువతులను తమకు కావలసిన బంధుత్వపు వరుసలలో రప్పించుకోవచ్చును.

శ్రీధరబాబు ఆ విధంగా చెల్లెలి పేరుతో యువతులను తమ అవసరానికి రప్పించుకుంటూ ఉండి ఉండవచ్చు. చెల్లెలు అనగానే ఎవరూ చటుక్కున తప్పు సంబంధం అంటగట్టలేరు. ఉండేది తక్కువ కాలమైనప్పుడు — ఆ బంధుత్వంలోని నిజా నిజాల విచారణ ప్రసక్తి ఉండదు శ్రీభరబాబు బుక్‌చేసుకున్న అమ్మాయి వస్తున్నట్లు వచ్చిన టెలిగ్రామ్ అతడు లేని సమయంలో నాకు అందడం జరిగింది.

ఆ అమ్మాయికి వ్యాపారరీత్యా ప్రతిరోజకూడా ముఖ్యం ఆమె చక్కగా నన్ను వినియోగించుకుని — శ్రీధరబాబు లేనప్పటికీ తన ఆదాయం దెబ్బతినకుండా చేసుకోగలిగింది. ఆమె శ్రీధరబాబుకు చెల్లెలే అయివుంటుందన్న అపోహ — నాకు ఆమె పట్ల ఆకర్షణనూ, అంతులేని ఆతురతను కలిగించింది.

నా సందేహాలన్నీ తీరిపోయాయి. కానీ ఒక్క విషయం నాకు చాలా బాధను కలిగించింది. తన చెల్లెల్ని ఎంతగానో అభిమానిస్తున్న శ్రీధర బాబు—ఇతర ప్రాంతాల్లో నలుగురూ తన చెల్లెలుగా భావిస్తున్నస్త్రీతో కాపురం చేస్తున్నాడు. ఆ విషయం అతను తప్పుగా భావిస్తున్నాడనుకోను. కానీ అతన్ని తప్పు పట్టబోయేముందు— నాకటువంటి అర్హత

ఉన్నదా అని కూడా ఆలోచించవలసి ఉన్నది. అలా ఆలోచించ వలసిన అవసరం లేనివ్యక్తి నాకు తెలిసినవాళ్ళలో ప్రకాశరావు ఒకడే ననుకుంటాను.

స్నేహితుడి చెల్లెలు అని తెలిసుండీ అందు బాటులోకి వచ్చినప్పుడు అనుభవించి ఆ తర్వాత మరచిపోవాలని వ్యక్తిని ప్రయత్నించిన నేను! తను నమ్మి తనకోసం ఇల్లు వదిలి వచ్చిన ఆడదాన్ని ఏమాత్రమూ మోసం చేయకుండా నిగ్రహంతో వ్యవహరించి—చిట్టచివరకు ఎలాగో పెద్దలనొప్పించి ఆమెనే వివాహంచేసుకున్న వ్యక్తి ప్రకాశరావు!

బహుశా అందుకే నన్నుకుంటాను—తన చెల్లెలిపై మాట విసర బడడం సహించలేని శ్రీధరబాబు—మనిషినే స్వంతం చేసుకోవాలను కున్న ప్రకాశరావు చర్యను క్షమించగలిగాడు. నాబోటి వ్యక్తితో పార్వతి లేచి వచ్చి ఉంటే శ్రీధరబాబు చేతిలో ఆవ్యక్తి హత్యచేయబడి ఉండేవాడనడంలో సందేహంలేదు.

ఎవరు నమ్మినా నమ్మకపోయినా నీతిపరుడి ముందు—అవినీతి పరుడెన్నడూ బలహీనుడు గానే ఉంటాడన్న సత్యం నా అనుభవంలో మరోసారి రుజువైంది.

—: ఐపోయింది :—